

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PAŘÍŽI

POKOJ
Č. 2

FRANCOUZSKÁ EROTICKÁ TRILOGIE,
KTERÁ ZAPÁLÍ SVĚT

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PAŘÍŽI

POKOJ
Č. 2

Copyright © Emma Mars, 2014
Translation © Jiří Žák, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015
ISBN 978-80-7505-045-8

*Je to hloupý nápad, vložit štěstí do rukou někoho jiného,
ale život žen nic jiného není. Jsou odsouzené k věčné závislosti,
proti své vůli se podřizují osudu, který jim byl vnucen,
musejí se vyrovnat s jeho následky, a pokud je ty následky
zničí, zase záleží jen na nich, jestli se z toho vzpamatují.*
(Alexandre Dumas: Paměti slepce)

Paříž v prvních květnových dnech roku 2010. Hotelový pokoj pozdě odpoledne

Náš přístav. Náš domov.

Tím se stal pokoj číslo jedna, Josephinin pokoj, ve chvíli, kdy jsem se v něm ukryla v roztrhaných svatebních šatech. Když mi Louis otevřel svou náruč. Možná ztratil trochu na svém lesku, když jsme si ho vybrali za náš domov a ušpinili jsme ho umaštěnými papíry z přineseného jídla a zmačkanými šaty. Ale dál z něj vyzařoval křehký půvab, půvab vzdechů, které jsme den za dnem rozvěšovali po jeho stěnách, půvab stenů, tekoucích po zemi a prosakujících do parket, ta pomíjivá a neviditelná armáda, kterou jsme vnímali jen my dva. Dovnitř jsme každopádně nikoho nepouštěli.

Venku skončilo jaro. Pak přišlo léto, podzim a konečně zima a všechno uteklo jako sen. Stačilo zavřít oči a potom je zase otevřít. Pfff. A už byl konec. Překulil se skoro celý rok, než jsme se odvážili vrátit se domů do rue de la Tour-des-Dames. Palác slečny Marsové bude brzy připraven, renovován a romanticky zařízen. Louis v to doufal deset let. Hořel touhou, podupával a skřípal zuby nedočkavostí při každém slově, při každém gestu. Snažila jsem se svými dotyky zmírnit a zkrotit jeho nedočkavost. Radši jsem dráždila jeho smysly než nervy.

Mezitím jsme si užívali slunečné dny, které k nám pronikaly skrz záclony a závěsy, z místa, odkud jsme před chvílí vypudili zářící hvězdy. Během všech těch měsíců jsme se chovali jako zvířata, jako dvě šelmy tisknoucí se neustále k sobě. Pečlivě a hladově jsme zkoumali všechny tajné kresby, citlivost a něhu našich těl, pohlaví a duší.

Chodili jsme nazí a ven jsme skoro nevycházeli, s výjimkou pohřbu Maude. Jen občas jsme otevřeli jediné okno. Radši jsme dýchali naše promísené pižmové vůně a opíjeli se jejich dokonalým spojením.

Na Davida a jeho lži jsem však nezapomněla. Nevymazala jsem z paměti maminku a její nesnesitelnou agonii. Nezbavila jsem se vzpomínek, jenomže Louis mě zaplnil celou. Pronikl ve mně i do toho nejmenšího záhybu. Dobil všechno. Byla to absolutní opilost, absolutní něha a absolutní touha po absolutnu a odevzdání.

Dnes bych ani nedokázala říct, jaké je datum. A už vůbec ne, v jaké dimenzi žijí tam dole, na ulici, ti, od nichž jsem byla celou tu dobu odstřižena.

V naší dimenzi vládla něha, dotyky a glazury lásky, rušené jen triviálními pauzami na jídlo, které nám zvenčí nosil Ysiam, věrný komplic naší ještě tak mladé radosti. Každý světelný paprsek nás toužil ozařovat věčně. A my jsme se nechali netečně kolébat tou přirozenou laskavostí a hladově jsme čekali, až zase budeme sami a svlékneme se donaha.

Zahalená světlem a v polospánku jsem cítila, jak mi Louisova ruka vklouzla mezi stehna jako had touhy, chystající se mě kousnout, a jak pokračuje vzhůru, k pramenu své touhy. Ještě se mě ani pořádně nedotkl, ale já ucítila v klíně křečovitě zachvění a pomalíčku jsem roztáhla nohy, což Louis kvitoval spokojeným úsměvem. Třemi prsty dráždil štěrbinku, dokud nezvlhla. Čekal, až budu připravená, ovšem já byla připravená přijímat ho pořád. Věděl to. Zneužíval toho a já měla nekonečný orgasmus a neustále jsem ho svolávala do sebe.

Zasténala jsem jen natolik hlasitě, aby pochopil. Natáhla jsem se na záda jako kočka a nabídla mu celkový pohled na originální obraz. Změnila jsem se. Bylo mi úplně jedno, v jaké se nacházím pozici, jaké je osvětlení nebo z jakého úhlu se na mě dívá. Vůbec jsem se nezabývala svými tvary, kterým odpočinek a zahálka ještě přidaly na oblosti. Neotevřela jsem oči. Protože mě chtěl teď, vytrženou ze spánku, vezme si mě netečnou, bez pohybu a odevzdanou. Ruce položil tam, kde slunce už mou kůži ohřálo a ozdobilo ji veselým odleskem.

Až se jeho jazyk dotkne mého poštěváčku, bude už příliš pozdě na to, abych ho odstrčila. A chtěla bych ho vůbec odstrčit?

Tentokrát mě nelízal kolem růžového knoflíčku, ale přitiskl na něj jazyk naplocho, jako by chtěl vyzkoušet pružnost tohoto bonbonku zalévaného mou sladkou šťávičkou. Tahle novinka se mi líbila. Zbožňovala jsem okamžiky, kdy dělal takové pokusy, porušoval naše pravidla a nepředvídatelně je měnil. Bonbonek se zvětšil a zachvěl. Je to labužník. Chce víc. Já taky. Zmáčela jsem Louisovy rty šťávou.

Poslepu jsem našla jeho ukazováček a rychle jsem si ho do sebe zavedla. Louis vypadal překvapeně, vzápětí se ale vzpamatoval a začal jím kroužit mezi mými stěnami. Ty se při představě blížící se rozkoše začaly křečovitě svírat. Když do mě strčil hluboko poslední prst, moje kundička se sevřela kolem jeho pěsti, aby ji přijala.

„Pokračuj... tak, tak...!“

Neměla jsem čas ještě něco dodat. Teď do mě vnikl jeho úd. Zamrkala jsem vděčností. Za víčky jsem cítila, jak se ve mně jeho tělo pohybuje tam a zpátky. Zdálo se mi hubenější než obvykle. Sval-

natější. Bezpochyby to však byl jen efekt mých malátných smyslů a orgasmu, jenž kdesi ve mně hřměl a ohlašoval jeho výstřik. Jeho penis nebyl tak přesný jako prst, ale způsob, jakým mě naplňoval, zvyšoval moji touhu. Při každém vysunutí doufal, že se do mě hned vrátí. Naše zlenivělá těla, horká jako pecen chleba vyjmutý z pece, do sebe pomalu narážela. Nebylo to jedno z těch našich divokých cválání. Bylo to těžkopádné a zpomalené milování, v němž si člověk vychutnává rozkoš s vědomím každého dalšího sousta. Vitální, prvotní a výživný sex. Pro nás nepříliš intenzivní. A přesto nádherně něžný.

„Už budu...“ oznámil před prvními stahy.

A já ho na prahu kapitulace prosila:

„Tak pojď!“

Protože se mě chystal zaplavit, otevřela jsem oči. Chtěla jsem ho pozorovat celého. Chtěla jsem ho nechat, aby do mě vstoupil pohledem a prohledal mě. Chtěla jsem najít souzvuk obrazů a zvuků, vůní a dotyků jeho horké kůže, která při každém přiražení vpalovala do mého těla svou touhu.

A ze všeho nejvíc jsem chtěla vidět jeho plné, napjaté a dlouhé svaly, na nichž se vlnila nejnovější tetování. Litanii jeho živoucí abecedy, kterou ráda pozoruji, jak vytváří arabesky kolem celého mého těla.

Ale neviděla jsem nic... Jeho levé rameno bylo prázdné. I vnitřek jeho předloktí. Chtěla jsem ho odstrčit, ale v tu chvíli se nade mnou konečně objevila jeho tvář, rozříznutá širokým a triumfálním úsměvem.

„Davide?“

Zřejmě jsem musela křičet, když jsem se snažila probudit se ze snu. Bylo to poprvé po několika měsících, co se mi o Davidovi zdálo. Náhlé bratrovo zjevení Louise nepřekvapilo, aspoň to na sobě nedal znát. Vzal mě do náruče a kolébal, aby zahnal noční mŕru, kterou si mohl přecíst v mých nevěřících očích. Duchové minulosti se mohli kolem nás klidně potulovat, síla jejich polibků však už neměla žádného soupeře. Bezpochyby to byl absolutní triumf. Patřila jsem mu celá. Kdo by o tom mohl pochybovat?

1.

10. května 2010

Úplně první obraz, který jsem si z toho večera zapamatovala, byl černý fiakr tažený dvěma ryzáky, jejichž ohnivá srst přitahovala veškeré světlo pouličních svítlen. Když spřežení vjelo do rue de la Tour-des-Dames, bylo jen přede hrou starodávného námětu, po němž toužil Louis. Z fiakru s hlasitým smíchem vystoupil hrozen mužů v redingotech a cylindrech. Jeden z nich minul stupátko a natáhl se jak široký tak dlouhý na chodník.

Když jsem se blížila k paláci slečny Marsové, měla jsem dostatek času detailně obdivovat sofistikované toalety, které měli hosté na sobě. Kromě mě – Louis mě na nic neupozornil, jen mě poprosil, abych přišla jako jediný host do našeho nového domova přesně ve dvaadvacet hodin – na sobě sice všichni měli kostýmy z období romantismu, ale někteří je zpestřili doplňky z následujících desetiletí.

Přede mnou po dlážděné ulici přecupitalo několik žen v růžových nabíraných šatech, končících těsně nad kotníky, s krátkými rukávy a hlubokým výstřihem, v němž pyšně ukazovaly svá půvabná ramena, šťastné, že mohou nosit tak krásné kostýmy.

Komorník, jenž na mě čekal u vchodu v nádherné livreji a se svícnem v ruce, jen znásobil můj pocit, že se jedná o výpravu do minulosti. Museli ho upozornit, že přijdu sama a že na sobě nebudu mít večerní *dress code*, protože mě oslovil jménem.

„Dobrý večer, slečno. Jste Elle, vidíte?“

„Ano.“

„Vaše šaty na vás čekají v šatně po vaší levici,“ ukázal a ustoupil, aby mě nechal projít.

„Děkuji.“

„Pomohou vám je obléknout.“

Uvnitř, kde už se to hemžilo pány v jednotných černých fracích a dámami v pestrých šatech, se mě ujala mladá žena s černými vlasy, jejichž kudrny jí splývaly přes uši. Vůbec mi neposkytla čas najít pána domu.

I když interiér byl jen spoře osvětlen svíčkami, uvědomila jsem si, jak je krásně zařízený a dokonale zrekonstruovaný podle originálu. Jak jsem mohla posoudit, výsledek stál Louise několik let trpělivosti a celý jeho majetek. Dal se v něm rozpoznat neopompejský styl sousedního paláce Duchesnoisových, tady však byl rafinovaně dovedený k dokonalosti. I ten nejmenší květinový vlys byl ozdobený jemnou zlatou linkou a všude na stropěch visely girlandy a reprodukce antických hudebních nástrojů, lyr, aulos a harf, se sedícími ptáky z ráje. Od mé poslední návštěvy se ještě pár detailů, pár tahů štětcem a kartáčkem změnilo.

„Líbí se ti to?“

Zrovna jsem si oblékala úzký růžový korzet, který pro mě Louis vybral pod saténové šaty stejné barvy, když se u mého

ucha ozval jeho teplý hlas. S ním ke mně zavanula vůně vanilky a levandule, kterou jsem už důvěrně znala, vážala se k tolika vzpomínkám a byla příslibem tolika rozkoší. Cítila jsem jeho dech na neposlušných kadeřích, které mi z umně načesaného drdolu sklouzly dolů na krk. S Louisem Barletem jsem žila už několik měsíců, ale stále dokázal pouhou přítomností rozechvět celé mé tělo, mého ducha i nejtajnější myšlenky. Ještě pořád jsem se chvěla, když mi na rameno položil svou něžnou ruku. Cítila jsem, jak pálí.

„Pověz...“ trval na svém. „Jak se ti to líbí.“

Mluvil o mých šatech, o renovaci našeho bydliště, o všech těch dokonalých detailech, nebo o večírku a o té nejextravagantnější kolidaci, o jaké jsem kdy slyšela?

„Ano, je to nádhera.“

„Ještě počkej... Tohle je teprve začátek.“

Otočila jsem se k němu jako panenka a on k příslibu připojil ještě i tělo. Konečně jsem ho spatřila. Stál přede mnou hrdě, jak jsem mu to dovolovalo zraněné koleno, působil mimořádně elegantně a byl dokonalou reinkarnací svých romantických chimér. Měl na sobě kostým dandyho, tmavomodrý a perfektně ušitý redingot, zlatou vestu, hedvábím protkávaný šátek, krémové kalhoty a boty s psími dečkami.

Přečetl si v mých očích, jak mě fascinuje, a okamžitě to uvedl na pravou míru:

„Samozřejmě nemluvím o sobě... Ale o všem, co tě tady čeká.“

Když jsem viděla jeho bezelstné nadšení, okamžitě jsem si vzpomněla na jeho bratra. Zdržela jsem se však všech poznámek a pod-

pořila jsem ho nejprve úsměvem, pak polibkem, potom dalším polibkem a citové výlevy jsem ukončila úklonou.

„Chápu, mylord.“

V posledních měsících jsem akceptovala všechny fantazie, které pro nás vymyslel, nikdy mi nevadily a nevyhýbala jsem se jim. Jestliže jsme z Hotelu des Charmes vycházeli jen zřídka, neznamenalo to, že jsme zůstávali jen v našem milovaném Josephinině pokoji číslo jedna. Podle chuti a nálady mě Louis vodil do pokojů pojmenovaných po ostatních kurtizánách, slečně Deschampsově, Kitty Fisherové, Coře Pearlové, Valtesse de la Bigne a Lianě de Pougy, a tam se se mnou miloval.

V každém z těch pokojů jsem si musela zvykat na hromadný sex. Ne snad že by mě Louis půjčoval jiným rtům a jiným rukám nebo že by se můj vzácný milenec věnoval jiným ústům, ale všude vládla atmosféra vydrážděné sexuality. Zjistila jsem, jaká je to rozkoš, milovat se před cizíma očima, v blízkosti cizích těl, v souladu s jinými pohlavími, která si rovněž přicházela nabrat z tohoto tyglíku nezbytnou pohonnou hmotu pro svá vlastní potěšení. Z nenasytných milenců jsme se proměnili v libertiny, hladově toužící po voyerismu bez jakéhokoliv omezení. Ale nebylo v tom nic perverzního. Páry, které s námi sdílely lože, byly jen přirozeným pokračováním slavných kurtizán a jejich dávných milenců.

Dvě slečinky přešly s rádoby polekaným štěbetáním halu. Měly holé zadečky a na sobě měly pouze korzety. Hned za nimi kráčely dvě upjaté staré panny jako gardedámy. Pochopila jsem, že noci

v Hotelu des Charmes byly jen obyčejnou předehtou. Velké představení se konalo tady a tento večer.

„Vězte, madam, že dnes máme 21. března 1827,“ řekl Louis a přerušil mé nemravné fantazírování.

„Výborně,“ odpověděla jsem a přistoupila tak na jeho hru. „A proč zrovna tohle datum?“

„Protože je to den, kdy Anne-Françoise Boutetová, alias slečna Marsová, inaugurovala tuto antickou vilu, nově zařízenou Viscontim.“

„Luchinem... Viscontim?“ podivila jsem se, ale sama jsem svému anachronismu nevěřila.

„Miláčku,“ řekl mi Louis laskavě a znovu mi vtiskl elektrizující polibek na krk. „Je rok 1827. Jedná se o architekta Louise Viscontiho a nikoliv o režiséra Luchina...“

Nasadil ten nejslavnostnější tón a širokým gestem, v němž se odrážela veškerá jeho pýcha, obsáhl celý prostor. Nepochybovala jsem, že i kdyby práce skončily dřív, chtěl by tato dvě data spojit napříč staletími. Ale musel trpělivě čekat další dva měsíce.

„No a? Ty chceš ten její nádherný večírek zopakovat?“

„Přesně tak!“

Po těch slovech zabubnoval holí o podlahu. Neznala jsem ji, její rukojeť končila císařským orlem.

„Představ si ten nejnádhernější maškarní bál z první poloviny devatenáctého století,“ řekl pateticky, jako by sám byl součástí té slavné minulosti. „Je tady celá pařížská smetánka, princové, markýzové, cizí velvyslanci, a to nepočítám spoustu umělců ze zdejší čtvrti: Sandovou, Chopina, Musseta, Berlioze, Delacroixe, Scheffera...“

„Dobře, ale co je na tom večírku tak výjimečného? Takových bálů se tenkrát musela pořádat spousta, ne?“

„Pojď, ukážu ti to.“

Chytil mě za ruku, a ačkoliv moje mladá kostymérka mi právě do drdolu à la madam Sévigné zapichovala poslední sponku, neměla jsem na výběr a musela jít za ním. Byl tak nadšený, že pro tuto chvíli úplně zapomněl kulhat.

Když jsme vešli do velké haly, v níž se večírek konal a jejíž tři prosklené stěny vedly do anglické zahrady, ukázal mi na jedné straně bohatě zásobený bufet a na druhé taneční parket, na němž několik kostýmovaných párů zkoušelo čtverylku, kterou hrál malý komorní orchestr v opačném rohu.

„Nevšimla sis ničeho?“

„Je mi líto, ale ne...“

„A přesto tu chybí jeden velmi důležitý prvek.“

„Opravdu? A jaký?“

„Musím tě uvést do obrazu té doby,“ řekl Louis zapáleně. „Na každém večírku se stalo pravidlem, že se do salonku umístily hrací stolky pro muže. Páni si jednou dvakrát zatančili s dámami a pak se vytratil do vedlejší místnosti a tam se oddávali své skutečné vášni. Zatímco jejich družky tančily, povídaly si a zobaly dobroty, jejich muži hráli *jacquet* nebo *farao*. Ale 21. března 1827 to tak nebylo. Ten večer ne. Slečna Marsová jim tu zábavu nedopřála.“

„Dobře... Ale co se tu stalo tak zajímavého, že to pánům zabránilo v hraní?“

„Ten večer se totiž zabývali jen vámi, dámy. Můžeš mi věřit, byla z toho málem revoluce.“

Aby lépe ilustroval svá slova, odvedl mě do sousedního salonku, jenž se měl brzy proměnit v naši jídelnu. Tam, na obrovském starožitném koberci, jehož cenu jsem si vůbec neodvažovala odhadnout, ležely velké polštáře, široké skoro jako matrace, a na nich už souložilo několik párů. Jejich kostýmy se válely všude kolem.

Okamžitě jsem mezi nimi poznala duo performerů, kteří mi během mé druhé schůzky s Louisem v Hotelu des Charmes poskytli tolik rozkoše. Oba mi teď připadali drobnější než na ploché obrazovce, ale zato mnohem uvolněnější. Jejich orální sex byl díky jejich proporcím harmoničtější a mnohem víc vzrušující a fascinoval diváky opírající se o zed.

„Hm...“ komentovala jsem to potichu. „Ale nejsem si jistá, že v té době se pánové s přítelkyněmi v krinolínách milovali tímto způsobem.“

„To se mýlíš. Večírky často končily takhle. Jako dnes večer.“

Před našima očima se objevil další pár a já jsem zjistila, že ona je tou sošnou mulatkou z Krásek noci, která mě přivedla k orgasmu rukojetí vějíře. Přejmenovala jsem si ji na Liánu.

„Kdo je to?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na ni hlavou.

Zdálo se, že Louise moje otázka pobavila, protože se chápavě usmál.

„Myslím, že vy dvě se už znáte.“

„Ano,“ přitakala jsem a nedokázala jsem přitom skrýt rozpaky. „Ale jen jsem se chtěla zeptat, jak se jmenuje.“

„Salomé.“

Přejela jsem pohledem všechny zúčastněné. Kdo tihle lidé byli? Patřili k Louisovým nejbližším přátelům? Koho ještě poznám podle

postavy, údu nebo oblosti ňader? Měl Louis skutečné přátele, nebo to všichni byli jen prostředníci jeho zhýralosti, stejně jako on byl nástrojem plánů svého bratra?

Během našeho dobrovolného odloučení od světa chodil Louis pryč jen zřídkka, na večere nebo koktejly, na něž jsem neměla chuť ho doprovázet. Já jsem takové chvíle věnovala Sophii, kterou jsem v té době hodně zanedbávala. Nikam jsme nechodili spolu. Ani za přáteli, ani na koncert. Celým tělem a duší jsme se věnovali naší lásce. Nechtěli jsme udržovat žádné konvenční vztahy, ale dnes večer se mi zdálo, že takové vztahy přece jen existují. Až do této doby jsme byli jen milenci, teď se z nás ze společenského hlediska stal pár. Ale jak jsem se mohla přesvědčit, Louis se snažil zbavit nás i společenských konvencí.

Louisova jemná a pevná ruka mě náhle uchopila kolem pasu, sevřeného v korzetu, přitiskla mě k sobě a jeho pohled mi pronikl do očí.

„Jsi nádherná.“

„Díky. Vám to také sluší.“

Tvářila jsem se, že si ho znovu prohlížím od hlavy k patě.

Nádherná! David by jiný superlativ nepoužil, ale mladší z bratrů Barletových se mi mohl klidně vkrádat do snů nebo by mi mohl připomínat jakýkoliv výraz. Pro mě to byla definitivně ukončená kapitola, stín, který jsem sotva vnímala a jenž se v našich hladových nocích postupně vytrácel.

Přesto však neuběhl jediný den, kdy bych nemyslela na svatbu. Na jinou svatbu. Na svazek založený na mnohem hlubších vztazích,

kteřé časem a vzájemnou blízkostí ještě rozkvetly a neomezovaly se už jen na naplnění mých dětských snů. Louis nebyl jen bohatý, nedisponoval jen svou obrovskou mocí svůdníka, ale během našich dlouhých vysilujících odpolední jsem v něm našla spoustu jiných kladů. V žádném případě nebyl ideál. Byl nečitelný a složitý, a život, jenž mi nabízel, se nepodobal cestování v první třídě, ve vzduchoprázdně a bez jakýchkoliv emocí, které by mi nabídlo spoluzití s Davidem.

Louis ukázal na poslední volný polštář, jemně mě přitáhl k této improvizované posteli a rukou v rukavici si přitom rozepínal úzký redingot.

„Ne, počkej...“ snažila jsem se ho zadržet.

„Proč? Necítíš se dobře?“

„Ne...“

„Mám je vyhnat?“

„Vůbec ne,“ odpověděla jsem s úsměvem, „v tom to není.“

Zdáló se, že žádný z přítomných milenců náš dialog nezaslechl. Všichni se po svém věnovali rozkoším, používali ústa, pohlaví a ruce, a svým sténáním, jež se slévalo do jediného zvuku, připomínali měnící se pohyblivé sirény.

„Tak co se ti nelíbí?“ zeptal se Louis.

Jestli mě od našeho prvního setkání něčemu naučil, tak pohrdat konvencemi. Vysmívat se pravidlům a měnit zákony jménem naší rozkoše, již jsme si dopřávali, kdykoliv se nám to líbilo. Tuto filozofii nastolil v našem pokoji. Připomínalo to bonboniéru po okraj naplněnou naší rozkoší. Ale v životě to bylo něco jiného. Nemohli jsme to vykřikovat tváří v tvář světu.

Místo odpovědi jsem klesla na vysoký taburet. Louis byl tak pozorný, že když viděl, jak dětinsky se tvářím a jak chci spíš pokračovat v rozhovoru, než se oddat laskání, odtáhl taburet stranou. Sedl si ke mně a vzal mi tvář do dlaní.

„Elle... Co je? Takhle sis nepředstavovala náš příchod domů, vid’?“

„Ne, opravdu... Ujišťuji tě, že mi nic není. Tenhle večírek je... perfektní!“

Ječení orgasmu, které stoupalo v crescendo, udělalo konec mým úvahám. Jedna mladá žena začala křičet ano tak, že to připomínalo pizzicato. Hodilo se to dokonale k tomu, co jsem řekla, takže jsem se neubránila bláznivému smíchu.

„To, co mi chceš říct, je opravdu tak směšné?“

„Ne, naopak, je to vážné...“

„Tak bude možná lepší odložit to na později,“ řekl, zrudl a chystal se odejít do hlavního sálu.

Chytila jsem ho za sako, rozhodnutá ho nepustit.

„Ne! Zůstaň! To, co ti chci říct... je velmi jednoduché. A týká se to hlavně tebe.“

„Dobře, poslouchám.“

Do skromného gesta jsem zahrнула nejen ten nádherný dům, který pro nás vybudoval, ale i jeho bohatství, vzdělání, vkus a vztahy, které takový zázrak umožnily.

„Jak dobře víš, já ti nemám co nabídnout.“

„To není pravda,“ opravil mě. „Jsi majitelkou nádherného domu v Nanterre.“

Neměla jsem ráda, když si někdo dělal legraci ze vzpomínek na maminku. Nebo z jejího majetku, ať byl jakkoliv skromný. Sama

jsem se tomu vyhýbala a neustále jsem odkládala schůzku s jejím notářem, doktorem Whurmanem, s nímž jsem měla jako jediná dědička vyřešit poslední detaily mamčiných závětí.

„Chtěla jsem říct, že kromě mé maličkosti a mých citů, které k tobě cítím, ti nemám co nabídnout.“

„Nepodceňuj svou *maličkost*,“ zašeptal žertovně.

„Přestaň... dokonce nemám ani práci!“

Z BTV nás oba propustili už před několika měsíci. Mě na základě vážných chyb, kterých jsem se dopustila při natáčení pořadu *Cultur' Mix* – nedostavila jsem se do studia na závěr vysílání –, propustili na hodinu a bez nároku na odstupné, podle smlouvy, kterou jsem uzavřela na dobu určitou. Zakázali mi dokonce vstup do Barletovy věže na Porte de Sèvres. Davidovu asistentku Chloé pověřili, aby poslala mých pár věcí na mou poslední známou adresu do rue Rigault č. 29 v Nanterre.

Co se týče Louise, jenž byl devatenáct let zaměstnancem a akcionářem Barletovy skupiny, a dokonce bratrem generálního ředitele, propuštění neproběhlo tak snadno. Louis byl svým způsobem šťastný, že ho propustili a že se konečně osvobodil ze svého podřízeného postavení v rodinném podniku, ale odmítl vyskočit z rodinného korábu jen v plavkách, bez záchranného kruhu nebo člunu. Vyjednávání o finančním vyrovnání, které vedl Louisův advokát Jean-Marc Zerki, mladý vlčák pařížské advokacie, trvalo několik týdnů a skončilo nikoliv bezbolestně smlouvou na částku o několika nulách, kterou bude můj mileneček dostávat až do konce života.

Kdybych si ho vzala, musel by přistoupit na to, že s ním na této zlaté matraci budu ležet i já.

„Tak co?“ zeptal se. „Všechno, co potřebuju, všechno, co jsem kdy chtěl, je tady, v mém náručí.“

Odkaz to byl jasný. Jeho slova parafrázovala text písně, při níž jsme se před rokem poprvé sblížili.

Nebyla to obyčejná připomínka. Věděla jsem, jaký symbolický význam Louis vždycky přikládal hudbě a nesčetným znamením, která nás obklopovala a jež neustále rezonovala jako ozvěny našich pocitů.

Konečně jsem se rozhodla neodkládat to, co mi už dávno burácelo v hrdle, v nadrech, v břiše i v pohlaví.

„Já jen... Chceš si mě vzít?“

Hleděl na mě dlouho, až to začalo hraničit s neslušností, potlačil široký úsměv a dole na pravé tváři se mu objevil ten slavný dolíček, jenž neuměl lhát ani nic skrývat. Pokaždé, když se objevil, přivedlo mě to na absolutní vrchol štěstí. Pokusil se mi prohrábnout vlasy, ale zarazil ho umný účes, který jsem měla na hlavě, takže sklouzl rukou na můj zátylek a něžně a zlehka ho hřbetem ruky pohladil.

„Annabelle Lorandová,“ řekl svým vřelým sametovým hlasem, „ty jsi mi pěkná maličkost... Řekni mi... tohle sis připravovala dlouho?“

Takový byl Louis, když ho člověk nutil, aby se k něčemu vyjádřil, nebo když musel na něco odpovědět. Dokázal odmítnout pouhým úsměvem, jediným dobře zvoleným slovem. Vzdychna jsem jako malá holka a skryla jsem rudnoucí tváře do prohlubně jeho krku.

„Ano... Vlastně ne. Jen chvílku.“

Když jsem s ním ležela v objetí v pokoji číslo jedna, ztracená v jeho těle, s jeho pohlavím v sobě, nemyslela jsem na nic takové-

ho. Ale stačilo chvílku snít o našem společenském postavení, aby mi náš věkový rozdíl začal znovu připadat jako překážka. Mé dívčí kvokání mě nepřesvědčilo o tom, že jsem už dospělá.

„Bravo, musím říct, že jsi mě překvapila. A já jsem si myslel, že tě dnes večer omráčím... Myslí, že jsi velká vítězka.“

„Neodpověděl jsi mi,“ řekla jsem vzdorně, aniž bych mu nechala čas vyhnout se mé otázce.

„Musím ti odpovědět dnes večer?“

Nevyvedlo ho to z míry. Zdálo se, že si situaci vychutnává, že má očividnou radost z toho, jak se náš rozhovor vyvíjí, a já mu přitom visela na rtech a čekala na dvě nebo tři písmena, fatální nebo nádherná, která z nich vyjdou.

„No ano...“ přisvědčila jsem naivně.

„Nikdo ti nikdy neřekl, že v našich zeměpisných šířkách žádá o ruku muž ženu a ne naopak?“

„Ne. Myslí, že ani tebe neinformovali, že se ve svatební den nemá unášet bratrova nevěsta. Samozřejmě to stále platí v našich zeměpisných šířkách.“

Jeho polibek mi přišel příliš uspěchaný a neupřímný. Jaké rozpaky skrýval? Jakou nedůstojnou odpověď chtěl umlčet? Když se po několika vteřinách naše rty zase rozpojily, zdálo se, že už se zase cítí pevný v kramflecích.

„V tom případě moje odpověď zní ano.“

Byla jsem ohromená. Je to opravdu tak snadné? Stačilo se pomodlit, aby mě vyslyšel? Požádat, aby se mi všechno splnilo? Jak přinutit toho nejlepšího, nejněžnějšího, milujícího a nejtemperamentnějšího muže, aby si vybral i on vás?

„Ano... Ano?“

Vydráždil snad náš svatební slib ještě víc souložící páry? Hromové ano, exaltovaný křik z mnoha hrdel, sténání, v němž se mísily ženské a mužské hlasy, to všechno se náhle spojilo v jeden jediný výkřik, který vybuchl za našimi zády, jako kdyby chtěl zdůraznit, že moje znepokojení nemá žádný důvod. Nicméně nevhodnost situace Louise ani náhodou nevyvedla z míry a tak pokračoval dál sebejistým tónem.

„Ano,“ dodal s naprosto upřímným výrazem. „Mohli bychom svatbu uspořádat za několik měsíců tady. Co tomu říkáš?“

„Za několik měsíců?“

Nemohla jsem se ubránit, ale tento odklad mi připadal příliš vágní, takže ve mně vzbudil stín pochybností.

„Jestli dovolíš, uspěchaná rozhodnutí ti v minulosti žádné štěstí nepřinesla.“

Nejen že se mě jeho poznámka dotkla, ale znovu mi připomněla muže, žijícího pár kroků odtud, na něhož jsem se vši mocí snažila zapomenout. Ale jak by se asi vypořádal s definitivní porážkou, kterou by mu zasadil vlastní bratr? Mohla jsem to od Louise vůbec žádat?

„Jistě,“ pokusila jsem se všechno zlehčit.

„A pak... musíme dokončit tvoje vzdělání.“

Myslela jsem, že si dělá legraci a na jeho poznámku jsem reagovala výsměšným úsměvem, ale výraz jeho tváře mě okamžitě vrátil zpátky do reality. Nebylo v něm nic žertovného. Právě naopak. Jen zřídka jsem ho viděla tvářit se tak vážně.

„Mé vzdělání...? Tím chceš říct...?“

„Ano, erotické vzdělání,“ uzavřel diskusi za nás za oba.

Z toho, jak svíral čelisti, a z nevědomé reakce celého jeho těla jsem pochopila, jak hodně mu na tom záleží. Nebyl to momentální nápad. Žil jím. Ztělesňoval ho.

„Ještě jsme neskončili?“

Pochopte, poslední dny, poslední měsíce a ještě chvíli předtím, když pro mě představoval jen fantoma, pronásledujícího mě i v myšlenkách, a kdy jsem se v pokojích Hotelu des Charmes oddávala jemu a všem jeho démonům...

„Zatím jsme se dostali jen na jistou úroveň. Naučili jsme se základy.“

Kdo byl, že se ke mně choval tak povýšeně, zpochybňoval mé umění milovat, i když samozřejmě bylo ještě úplně čerstvé, a připodobňoval ho k čmáranicím na břidlicové tabulce? Copak jsem taková nula? Vinil mě z toho, že mám v erotice stejné mezery, jako si to jeho bratr myslel o mé dvojnici Auroře?

Strnul mi krk a Louis z něj vzápětí stáhl ruku.

„Opravdu? Jen základy?“

„Ano. Neber si to špatně, ale skutečné vzdělávání teprve začíná.“

Tentokrát jsem se celá narovнала, překřížené nohy dala k sobě a chystala jsem se vstát a odejít.

Při letmém pohledu ke dveřím jsem spatřila Salomé, jak nad svým partnerem vlní boky jako panter blížící se ke kořisti. Muž ležel pod ní a nedokázal dál čekat. Jeho úd, jenž mi připadal obrovský, se k ní zvedal víc a víc a snažil se jí dotknout. Jeho žalud připomínal kulku vypálenou na její ploché a jantarově žluté břicho.

Ve srovnání s ní jsem se skutečně cítila jako nula. Kdo by se ostatně ve srovnání s takovou učitelkou necítil jako žáček!

„A v čem to pokračování bude spočívat? Zajímá mě to...“

„Jako každé vzdělávání. Bude to směs teorie...“

Předpokládala jsem, že mluví o knihách, které mi doporučil.

„...a praktických cvičení.“

Přesně to k němu sedělo. Ale co se týkalo praxe, připadalo mi, že jsme v ní během posledních měsíců přece jen pokročili.

„A složíš zkoušky, které prověří tvé znalosti.“

„Zkoušky?“ vykřikla jsem. „Ty chceš, abych skládala maturitu ze sexu?“

„Spíš jsem myslel, že to bude taková série zkoušek.“

„Jakého druhu?“ zeptala jsem se suše a stále ještě našťavaně.

Zaváhal, potom očima také přelétl okolní souložící páry, se zájmem chvíli pozoroval milování zezadu nebo orální sex, který se mu zřejmě líbil, pak se ke mně otočil zpátky a upřeně se na mě zadíval.

„Hm... Tak trochu ve stylu dnešního večera. Ostatně jestli chceš, můžeme se dohodnout, že tahle zkouška bude tvoje první.“

„První...“ řekla jsem si potichu. „A s kolika počítáš?“

„Nevím, počet není důležitý. Důležité je, abychom se oba shodli na tom, že ses skutečně něco naučila. Co si o tom myslíš?“

Kdybych byla normální holka a kdybych do něj nebyla tak šíleně, tak hloupě a tak slepě zamilovaná, okamžitě bych se otočila a nechala bych ho jeho pohádkám *Tisíce a jedné noci*. Ale byla jsem úplně zpitomělá a nedokázala jsem mu oponovat. Ve chvíli, kdy jsem se měla vzpouzet, přejít do útoku a vzepřít se jeho zákonům, jsem se rezignovaně vzdala.

„Ano... Myslím, že tak to bude dobře.“

Celý minulý rok jsem procházela rituály, které mi Louis vnucoval svými příkázáními. Teď budou další? Další mučení? Další tresty? Malé nebo velké smrti? Předtím se spokojil s deseti schůzkami v Hotelu des Charmes. Neuniklo mi, že tentokrát počet lekcí neupřesnil, že si osobuje právo pokračovat v mém vzdělávání tak dlouho, jak sám uzná za vhodné, a že bude chtít poslední zkoušku oddalovat. Jistě. Nestanovil to jako podmínku naší svatby, spíš jako předehru. Přesto bylo jasné, že se mi neodevzdá plně, dokud nebude mít pocit, že mě vlastní celou.

Asi v mých očích četl obavy, protože mě ochrannitelsky objal a pospíšil si s upřesněním.

„Nelam si s tím hlavu. Je to jen otázka rozkoše a nemá to nic společného s odpovědí, kterou jsem ti dal.“

Vinen, to bylo to slovo, které mi prolétlo v tu chvíli myslí... Louis se cítil provinile vůči mladšímu bratrovi. Nepochybovala jsem o tom, ale poprvé po dlouhých měsících jsem si toho u něj zase všimla. Tím, že porušil někdejší dohodu, kterou spolu bratři uzavřeli, znovu oživil konflikt, který čas a Davidova vítězství obrousily. Teď to bylo o to horší, protože Louis Davidovi podruhé ukradl Auroru.

Potřeboval zradu rozpustit v dalších hrách, v dalších závratích, aby ze mě přestal dělat láhev, z níž se opíjel. Tím ovšem riskoval mé úplné zničení.

„A můžeme se tím přece bavit.“

„Bavit...?“

„Ano! Mohli bychom všechny naše zkušenosti zapisovat do zápisníku.“

V ústraní našeho pokoje číslo jedna se zápisník mých erotických zkušeností stal prostředkem společného vyjádření.

Moje touha po tobě je absolutní.

Od chvíle, kdy Louis do zápisníku napsal svou vlastní rukou tato první slova, jsme jeho prostřednictvím nepřestali vést dialog, vyměňovat si fantazie, touhy, sny a vzpomínky, takže jsme z něj vytvořili nekonečný zásobník našich tužeb.

„Proč ne,“ přisvědčila jsem na půl úst.

„Ale ano!“ snažil se mě přesvědčit. „Copak to nevidíš? Ten zápisník bude konečně mít smysl. Díky němu přeměníme zkoušky v autentickou literaturu.“

Řečnil dlouhé minuty vášnivěji než kdykoliv jindy, přesvědčený příslibem výhod tohoto plánu, jenž by nás spojil a zabránil oslabení touhy.

Už jsem nevěděla, co říct nebo jak zabrzdit jeho nadšení. Mé city vůči němu zůstaly nedotčené, ačkoliv jsem jeho přesvědčení nedokázala sdílet. Od prvního setkání jsem cítila, že svou lásku nedává napůl. Pokud si vás vybral, tak mu prostě budete patřit. Od toho okamžiku bude neustále zkoumat vaše soukromí jako neprobádanou zemi, kterou je třeba dobýt. Ačkoliv zesměšňoval bratrovu touhu po moci, byli si v tomto ohledu velmi podobní.

Konečně jsem mohla pozdravit prvního známého člověka, jehož tvář se objevila ve dveřích. David Garchey, oblíbenec mého budoucího manžela a hlavní trumf galerie Albana Sauvageho. Mladík se tady taky očividně necítil tak dobře jako na své výstavě. Souložící

páry ho evidentně vyváděly z míry, takže se držel v ústraní a jen na mě zamával.

Vyskočila jsem a rozběhla jsem se mu vstříc se společenským úsměvem na tváři, jako bychom byli staří přátelé.

„Dobrý den, jsem opravdu moc ráda, že vás vidím.“

Ani mé přehnané nadšení nedokázalo zahnat jeho rozpaky.

„Dobrý den,“ odpověděl a podal mi měkkou a zpcenou ruku.

Za zády jsem cítila, že za mnou Louis pospíchá a že se trochu zlobí. Majetnický mi položil ruku na zadek a svému mladému chráněnci řekl:

„Svěřuji ti své mistrovské dílo, příteli. Dej mi na něj pozor.“

Pak se kamsi vytratil, protože si ho pro sebe zabrali další nově příchozí, a nechal mě tam samotnou s rozpačitým klukem, pod jehož novým úcesem ještě víc vynikla jeho zženštilá tvář.

„Připravujete novou výstavu?“ zeptala jsem se, abych ho trochu rozptýlila.

„Ano. Brzy. Vlastně za několik dnů.“

„Zase u Albana?“

„Zase. Alban s Louisem vždycky obhajovali mou práci.“

Slyšet kluka, který právě vyšel z puberty, jak čistou pornografickou provokaci nazývá práci, bylo dost hrozná. Ale nedala jsem na sobě nic znát.

„Já vím. Existují jistá témata, ve kterých se Louis rád angažuje.“

Musel v mém hlase zaslechnout narážku, protože zrudl a okamžitě změnil téma rozhovoru.

„Teď koupil většinu akcií galerie,“ rychle upřesnil.

První novinka. Potlačila jsem rozmrzelost a radši jsem se ho začala vyptávat na to, co chystá. Každý umělec, hodný toho jména, po takové otázce začne mluvit výhradně o sobě. Nepochybovala jsem, že neohrabaný chlapec do této kategorie patří.

„A jaký jste si zvolil materiál? Zase nafukovací hračky?“

„Ne, ne...“ odpověděl a trochu se zamračil, protože postřehl můj sarkasmus. „Moje nová instalace bude orientovaná na video.“

„Opravdu? A na jaký filmový žánr?“

„Hlavně na vysílání v reálném čase, na webkamery...“

„To je zajímavé,“ řekla jsem, abych ho přiměla pokračovat.

„Nebo v některých případech, jako třeba dnes večer, na bezpečnostní kamery.“

„Dnes večer?“

Nakrčil obočí a já si uvědomila, že nepochybně prozradil víc, než chtěl, a že teď neví, jak se z rozhovoru vykroutit. Neurazit mecenášovu snoubenku patří k základním pravidlům každého sponzorovaného umělce.

„Ano, můžeme všechno kontrolovat z režie.“

Podle rychlého zamrknání jsem poznala, že se dopustil druhé hrubé chyby. Domnívala jsem se, že třetí hrubou chybou bylo, že mi prozradil Louisův podíl na Sauvageho galerii.

„Ach, to jste ve mně opravdu probudil zvědavost,“ zamňoukala jsem a hlasitě jsem se zasmála. Něco takového se mi vůbec nepodobalo. „Můžete mi ji ukázat?“

„Dobře...“

Na okamžik zůstal zmateně stát, jenomže pak pochopil, že čekám, až někam půjdeme. Přešli jsme velký salon plný redingotů a přiléha-

vých i nadýchaných šatů a došli jsme do vstupní haly. Pod hlavním schodištěm se tam nacházely dveře vedoucí do hlubin budovy.

Garchey byl první, kdo mi tahle místa ukázal. Možná jsem neměla důvod, ale když jsme došli k těžkým pancéřovaným dveřím vedoucím do suterénu, ucítila jsem zachvění. Zařízení tu bylo střídmější a modernější než nahoře v obydlených patrech. Na konci krátké tmavé chodby, kterou vedla nějaká potrubí, se nacházela další, tentokrát obyčejná kovová dvířka vedoucí do místnosti vybavené videopřehrávači a asi deseti černobílými monitory.

„Odtud můžeme vidět všechno, co se v domě děje.“

Vchod z ulice, vstupní dveře, salon, jídelna se souložícími páry, knihovna, kuchyň, zahrada, a dokonce naše budoucí ložnice... Nechyběla žádná z hlavních místností.

Ale mou pozornost přilákalo hlavně něco jiného.

„Tyhle všechny obrázky nahráváte?“ zeptala jsem se a ukázala na monitory.

„Ne, jenom ty, u kterých svítí červené světýlko.“

Takže vchod, salon a jídelna.

Úplně vlevo stály dva zhasnuté monitory.

„A kam vedou tyhle kamery? Můžete je pustit?“

„Já nevím...“ odpověděl. Viděla jsem, že je v naprostých rozpacích.

„Jen do toho!“ pobídla jsem ho. „Určitě to je něco legračnického.“

Jako robot zmáchl chvějícím se prstem několik tlačítek. Zabírané místnosti jsem okamžitě poznala. Nenacházely se v paláci slečny Marsové, ale v paláci Duchesnoisových. První jsem znala jako hlavní salon. Byl prázdný a ponořený do tmy. Na druhém monitoru

se objevila Davidova ložnice, sice slabě osvětlená, ale přesto jsem rozeznala, že se tam na posteli objímají dvě postavy a mění pozice s pravidelností metronomu, jako kdyby jim někdo odměřoval čas. O identitě muže nebyly žádné pochybnosti. Měl atletickou postavu a na levé ruce hedvábný náramek. Zatímco Garchey hlasitě polykal, musela jsem několik minut počkat, než jsem rozeznala protáhlý obličej Davidovy partnerky.

Rukou zvedla oponu blondatých vlasů, která jí skrývala tvář, křečovitě staženou rozkoší. Alice Simonciniová. Bývalou a na čas vypuzenou milenkou král omilostnil.

2.

O několik dní dřív... v prvních květnových dnech roku 2010

Nechci před vámi nic skrývat – už jsem vám toho na sebe ostatně prozradila dost –, ale palác slečny Marsové jsem tenhle večer nenavštívila poprvé. Možná si vzpomenete, že díky eskapádám mé kočky Félicité jsem nahlédla dovnitř pootevřenými modrými dveřmi, které mi Louisův řidič Richard zabouchl před nosem. Tehdy se můj pohled omezil jen na rozestavěný dům, jehož interiér měl daleko k výsledné nádheře, kterou můžeme vidět dnes.

Ale krátce před nadčasovým večírkem, který Louis uspořádal u příležitosti našeho oficiálního přestěhování, jsem do své haly vešla poprvé. Vzápětí za mnou někdo zahlaholil:

„Do prdele... To je šílený!“

Nemusela jsem se ohlížet, abych ten hrubý hlas plný úžasu poznala. Sophia došla až ke mně a potom jsme si spolu prohlížely to úžasné divadlo, nabízející se našim očím. Chyběly tu sice ještě některé kusy nábytku a zbytek nestál na definitivních místech, ale i tak jsme mohly dosyta obdivovat ukončené restaurátorské práce.

„Připadá ti to dost luxusní?“ zeptala jsem se v legraci.

„Mně připadal luxusní už ten barák vedle...“

Vzpomněla jsem si, jakou měla dětinskou radost, když za mnou přišla do paláce Duchesnoisových.

„Ano. Ale tady si nedovedu představit, že chodím v tepláčkách nebo v kalhotách od pyžama.“

„To určitě ne,“ přisvědčila Sophia vážně. „Budeš muset obnovit šatník.“

Přejela interiéru výmluvným pohledem.

„Ano, tentokrát budeš muset nakupovat spíš v muzeu než v obchodáku.“

Ačkoliv s Louisem udržovala mimořádné vztahy, naprosto přesně vyjádřila, že chystaný večírek není úplně podle jejího gusta.

Ke koncertu našich nadšených výkřiků se za našimi zády připojil mnohem vážnější hlas.

„Ty vole! Holky, tohle není Nanterre!“

Můj bývalý milenec Fred Morino s helmou v ruce a v kožené kombinéze přišel hned po Sophii. Běhal za svým šéfem jako pejsek za autem a nad nádherným zařízením domu jen hvízdal úžasem. V dobách, kdy jsem s panem Silnou motorkou chodila já, Sophia ho neměla moc ráda. Ale když došlo ke katastrofě s mým manželstvím, stali se z nich spojenci, snažili se mi pomoci a potom zcela přirozeně zůstali v kontaktu. Podezřívala jsem je, že záminka, že si můžou „občas vyměnit informace o Elle“, není jediným důvodem jejich vztahu.

Když se scházeli na kavárenských terasách u *monaka*, „jen aby si řekli, co je nového“, vznikla mezi nimi jakási zvláštní sounáležitost, ačkoliv motorkář měl určitě v hlavě spoustu postranních myšlenek. Pro tuto chvíli se však jejich vztah omezoval jen na docela hezké

přátelství, jemuž jsem musela požehnat. Kdo by si nepřál, aby se lidé, které máte rádi, měli navzájem rádi také?

Když mi dostatečně poblahopřáli a naobjímali jsme se, pomohli mi dovnitř nanosit krabice a tašky, které jsem přivezla z Hotelu des Charmes ve staré dodávce, zapůjčené pro tuto příležitost správcem hotelu, panem Jacquesem. Zajeli jsme také do domku v Nanterre, odkud jsem si vzala část svých postpubertálních šatů a staré dokumenty.

„S lidmi, jako jsem já a Fred, se už v Paříži moc setkávat nebuděš,“ poznamenala Sophia a zdůraznila tak společenskou propast, která ji teď bude dělit od mého nového života.

Vždycky jsem milovala uvolněnou atmosféru, která mezi námi jako mezi kamarádkami panovala. Vtípky, které jsme si vyměňovaly, ruce, jimiž jsme se dotýkaly, vzpomínky, které jsme buď vyvolávaly, nebo bez lítosti zahazovaly. To byl důvod, proč jsem opakovaně odmítala Louisovy nabídky, abych práci na domě úplně přenechala profesionálům. Potřebovala jsem mít po boku nadšené přátele, trávit s nimi společné hodiny a přátelsky si povídat.

„Jsi si jistá?“

„Ale ano! Nejsou přátelé dobří jen k tomu, aby čas od času přenesli pár krabic? Upřímně?“

Upřímně? Přátelství pro mě bylo v tu chvíli stejně důležité jako všechno mé další očekávání. Fakt, že budou vedle mě, až budu vstupovat do nového života, pro mě znamenal posilu, která mi někdy v Louisově přehnané horlivosti chyběla. Milovat Louise Barleta a patřit mu bylo jako odevzdat se divokému mořskému větru, jenž s sebou přinášel ty neexaltovanější zkušenosti a všechna možná ší-

lenství. V laskavém vánku, jež člověk očekává od obyčejných denních vztahů s lidmi, kteří vás obklopují, nic takového nebylo.

„Provedeš nás po zámku?“ zeptal se Fred, na kterého očividně zapůsobilo už jen to, co viděl.

Abych pravdu řekla, Louis mi dal klíče teprve dnes ráno a já vůbec neměla čas projít si celou budovu. I mě hodně překvapilo, že když jsem hledala místo, kam bychom mohli složit krabice, našla jsem zamčené dveře do sklepa, které jsem se marně pokoušela odemknout.

„Copak tvůj muž schovává v suterénu? Mučírnu?“

Ze Sophiiných úst nezněla tato hypotéza jako z knihy o středověké architektuře. Od chvíle, kdy jsem jí vyprávěla o Louisových erotických fantaziích a kdy byla sama svědkem některých dobrodružství v Hotelu des Charmes, si mě na toto téma nepřestala dobírat.

Když jsem se v jejích očích z asexuálního andílka postupně změnila v subinku vyznávající BDSM, stala jsem se pro ni nevyčerpatelným zdrojem překvapení a vzrušení.

„Kdyby to tak bylo, myslím, že bychom to zařízení už dávno vyzkoušeli.“

„Jo, to bych ráda viděla...“

„Tak leda ve snu.“

Pokud šlo o sny, manželský pokoj představoval mistrovské dílo celého paláce. Louis tu naprosto důsledně, až to trochu hraničilo s mánií, vyžadoval stejné uspořádání jako v minulosti. Díky neuvěřitelné spoustě dokumentů se mu podařilo místnost zrestaurovat do podoby, jakou jí kdysi vtiskl Louis Visconti. Byla to ostatně

v tuto chvíli jediná dokončená místnost v celém paláci, v níž nechyběl žádný nábytek, včetně detailních doplňků. Člověk tu mohl obdivovat repliky originálů řezbáře Bénarda: starobyrou postel s nestejně vysokými čely, postavenou na stupínku, nádhernou komodu zdobenou medailonky a porcelánem, dvě mahagonová křesla a dvě židle ze stejného materiálu, dvě velké sochy, toaletní stolek na holení se dvěma sloupky ve tvaru egyptských hlav a konečně svícen. Místnost, už tak dost zastavěnou, doplňoval krb z červeného mramoru a s ozdobami z pozlaceného bronzu.

„Ach, paní markýzo,“ zvolala Sophia s předstíranou veselostí, „tady nebudeš snášet děti, ale zlaté cihličky!“

Ani Fred, ani já jsme se tomu nezasmáli, protože Sophia měla pravdu. Já sama se v duchu ptala, co se v tomto prostředí zatíženém staletími stane s naší tak nespoutanou, lehkomyšlnou a spontánní sexualitou. Samozřejmě existovala stará dobrá teorie o erotických vzpomínkách, které tu nechali naši slavní předkové. Ale odolaly takové vzpomínky novým malbám a nátěrům? Co tady zůstalo ze vzdechů slečny Marsové?

Když jsem na to myslela, mučírna už by byla něco navíc. Stejně bude těžké udržet naše libido živoucí a snažit se, aby se naše láska neudusila ve zlatých ornamentech a tapetách.

Zvonek od vstupních dveří – slyšela jsem ho vůbec poprvé – mě z těchto úvah vytrhl, takže jsem se rozběhla do přízemí, abych se hrála roli nové paní domu. Za levým křídlem modrých dveří jsem spatřila vysokou Armandovu postavu. V ruce třímал přepravku pro zvířata.

„Dobrý den, Elle.“

Neviděla jsem ho od chvíle, kdy jsem utekla ze svatební hostiny a kdy jsem neopatrně zašla do rue de la Tour-des-Dames, než jsem pokračovala za Louistem do Hotelu des Charmes. Ještě teď jsem se v duchu viděla, jak před ním utíkám bosá, v bílých špinavých šatech, ještě teď mě pronásledoval jeho křik: „Elle! Vraťte se!“

Tuto nostalgickou vizi zahnilo vzteklé mňoukání Félicité. Ostatně, co by mi tenkrát býval řekl? Jaká slova by mě přiměla změnit rozhodnutí a zřít se lásky k Louisovi?

„Dobrý den,“ odpověděla jsem. „Já...“

Nevěděla jsem, co mám říct. Armand zůstal v Davidových službách a patřil tedy k nepřátelskému táboru. K člověku, který před měsícem neváhal poslat Louisovi fakturu za pokaženou svatbu. Starší bratr velkopansky a bez komentáře spočítal výdaje na desetník přesně, včetně honoráře pro pozvanou hvězdu, plus penále.

Byl to tábor natolik nepřátelský, že se David dokonce ani neobjevil na pohřbu mé matky Maude, ani mi neposlal kondolenci. Ani dopis, ani květiny, ani vzkaz. Dokonce ani esemesku. Nic, podle čeho bych si mohla myslet, že aspoň trochu sdílí mou bolest. Louis byl mnohem soucitnější, pozornější a podporoval mě, poslouchal, když jsem se potřebovala vypovídat, nacházel prostá a utišující slova, když jsem je potřebovala, ale uměl i mlčet a nechával mě vyplakat na krku nebo na rameni, když už nic jiného nefungovalo.

„Nesu vám Félicité.“

„Děkuji,“ odpověděla jsem a vzala si klec z tvrdé umělé hmoty.

„Omlouvám se, nechtěl jsem vás obtěžovat, když jste se zrovna přestěhovala... Ale David trval na tom, abychom to ukončili.“

„Chápu. Netrapte se tím.“

„Vztahy mezi Félicité a Sinem a Kosinem se v posledních měsících nijak nezlepšily. Jejich rvačky odnesla minulý týden další oběť.“

„Oběť?“ zeptala jsem se naoko znepokojeně.

„Stará soška z období Ming, kterou David zdědil po otci Andrém.“

Aha, takováhle oběť. David si podobných sošek mohl pořídit celý kontejner. Novinka mě nijak nedojala.

„Annabelle, nevím, jak vám to mám říct...“

Žmoulal vlněnou vestu jako kluk obračející kapsy naruby.

„Tak to neříkejte,“ odsekla jsem až nechtěně tvrdě.

„Existují okolnosti, které nás rozdělily proti naší vůli.“

Byl tak dojatý, že si nevšiml velké černé limuzíny, která mu projela za zády a o kus dál zastavila.

„Já vím...“

„Chci vám říct, že sice chápu, proč se David zlobí, ale že vás mám pořád rád.“

„Ano, je normální, že jste zůstal Davidovi věrný.“

„Nejen Davidovi,“ trval na svém Armand. „I vám.“

Sotva to dořekl, nešikovně a krátce mě objal. Natolik mě to zaskočilo, že jsem málem upustila klec s Félicité, která dávala můoukáním najevo nespokojenost. Armand mě pustil ve chvíli, kdy se za jeho zády ozvalo zavolání, nebo spíš výkřik. Dvakrát klaply dveře a z luxusního auta vystoupily dvě štíhlé a elegantní postavy.

Byl to David, jako obvykle perfektně oblečený. Měl zvednutou hlavu a mračil se tak, že to tvořilo přímý kontrast s jasným nebem.

V podpaží se ho držela Alice, blondatější a mramorovitější než kdykoliv jindy.

Okamžitě jsem Armanda pustila, začala jsem se rychle hrabat v kabelce a hledala klíče od paláce Duchesnoisových. Měla jsem je u sebe celou tu dobu a jen jsem čekala na vhodný okamžik, abych je mohla majiteli vrátit. Nechtěla jsem konfrontaci s Davidem usměchat, zároveň jsem mu však nechtěla jen tak strčit klíče do poštovní schránky.

Když jsem je našla, pokusila jsem se je dát majordomovi do ruky, ale ten ji rychle stáhl. Začal rychle mrkat, jako by mi chtěl naznačit: Nechte si je, člověk nikdy neví.

Těsně za Armandovými zády začal David zase křičet, jako kdyby mu došla trpělivost nad porušením subordinace svého sluhy. Ani se na mě nepodíval a ostentativně mě ignoroval.

„Armande!“

Armand se pomalu a s vyčerpaným pohledem otočil.

„Nepotulujte se tady,“ řekl David tím nejpřísnějším tónem. „Sousedí už nejsou to, co bývali.“

Potom vzal Armanda kolem ramen, jako by si bral svůj majetek, a odvedl ho až k mřížím sousedního domu. Na mě vůbec nepromluvil.

Za ním kráčela Alice, mávala kabelkou koupenou někde na avenue Montaigne jako pubertáčka a triumfálně se usmívala. Podívej, teď tohle všechno patří mně, říkal každý houpavý pohyb jejích boků a klapot bot na vysokém podpatku po nerovné dlažbě. Pak i ona zmizela v sousedním paláci.

„Pojď,“ řekla jsem kočce, „půjdeme domů.“

Oba přátele jsem potkala v hale, kam mi přišli naproti.

„Co je, zlato? Jsi celá bledá...“

„Ne, ne, to nic.“

„Viděla jsi ducha, nebo co?“ přidal se Fred.

„Něco takového...“ ušklíbala jsem se.

„Potkala jsi Davida! Neříkej mi, že ti to zvíře přinesl osobně!“

Ze všeho nejdřív jsem vysvobodila kočku, abych se vyhnula tématu a jejich zvědavým otázkám.

„Ano... Vlastně ne, Félicité mi nepřinesl David, ale Armand.“

„Vždycky mi připadal divný,“ řekla Sophia.

„Proč?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Já nevím. Je to jen můj dojem... Například v den tvé svatby...“

Dvěma prsty naznačila uvozovky.

„Když všichni pochopili, že se už nevrátíš...“

„Tak co?“

„Já nevím. Jako by se mu ulevilo.“

„Možná si řekl, že bude mít míň práce a že tam nebude takový nepořádek, když si dodavatel odveze jídlo ještě zabalené,“ poznamenal Fred. Evidentně se situaci snažil zlehčit.

„To je fikané,“ zachichotala se moje přítelkyně. „Tebe vlastně *big boss* ještě nevyhodil, vid’?“

Sophia se ptala oprávněně a odvedla ještě víc jejich pozornost ode mne. Fredovo postavení profesionálního zvukaře v BTV bylo pro všechny záhadou. Ačkoliv já s Louisem jsme dostali výpověď hned, on si svou práci udržel a nikdo mu ani nevyhrožoval. Každé ráno čekal pohovor a následné propuštění, ale každý den se vracel domů stejně klidný jako večer předtím. Všichni byli s jeho prací

navýsost spokojení a nejbližší kolegové mu i přes jeho někdejší milostné vztahy s budoucí paní Barletovou říkali „Zázrak“.

„Jestli chceš znát můj názor, tak za to vděčím jedině tomu, že se na mě prostě vybodnul.“

„To je možné,“ potvrdila jsem jeho hypotézu.

„Vzpomeň si, že těsně před tvým odchodem mě zahlídl ve dveřích tvé kanceláře a že mě považoval za stážistu. Takže až si vzpomene, že jsem tvůj bývalý...“

„Ale zatím aspoň na konci každého měsíce dostáváš plat,“ řekla nešťastně Sophia, jejíž šance stát se tanečnicí se ještě zmenšily.

„Vždyť já si nestěžuju!“

„Ale měl bys co vyprávět o sociálních poměrech vládnoucích v Barletově skupině. Nebo se mýlím?“

Louisův příchod nás všechny překvapil. Nikdo jsme ho neslyšeli vcházet. Rozběhla jsem se mu naproti a dostala jsem polibek, který mi připadal až příliš důvěrný. Už jsem to říkala, ještě jsem si nezvykla předvádět naši lásku na veřejnosti.

Fred sice dál vděčil mému novému druhovi za to, že mu sehnal práci, ale vztahy mezi oběma muži znovu ochladly ve chvíli, kdy Louis zaujal místo vedle mě, které kdysi patřilo jemu. Obrátil sice stránku a nedával najevo žárlivost. Skrýval bolest z našeho rozchodu, ale pořád v něm převládaly rozpaky, které jsme cítili všichni.

„Není to pro mě žádný kriminál...“ minimalizoval své působení v televizní stanici BTW. „Zažil jsem horší.“

K tomu se ještě navíc pojila skutečnost, že Fred plnil funkci jakéhosi dvojitého agenta. Byl náš přítel a zároveň Davidův zaměstnanec, takže viděl do karet obchodních záležitostí Barletovy

skupiny, což mu Louis mohl jen závidět. A dával mu to dostatečně najevo.

„Jaké jsou podnikové novinky? David pořád koketuje s Korejci?“

„Víš, já všechna boží tajemství neznám. Jediná velká novinka poslední doby je návrat Simonciniové...“

„Alice?“ vykřikla jsem až příliš nahlas.

„Ale nikdo ještě přece neví, do jaké funkce nastoupí.“

„David ji už uvedl do její předchozí funkce,“ řekl Louis.

„Ano... Na ředitelství evidentně hrají hru škatulata, hejbejte se.“

„Jsou holky, které aspoň nespí s chlapama nadarmo!“ postěžovala si Sophia.

Alicin vražedný pohled, který na mě před chvílí venku vrhla, konečně nabyl smyslu.

„Ale myslím, že oficiálně ještě nic neoznámili, že ne?“ zeptal se Louis znepokojeně.

„Ne. Po chodbách se povídá, že David chystá malou tiskovou konferenci, spíš pro bulvární noviny než pro ekonomická média.“

„Kde se bude konat?“

„Každopádně ne ve věži, jinak by už byla všechna patra v bojové pohotovosti.“

Nové zazvonění učinilo konec Fredovým důvěrným informacím. Za sklem vchodových dveří se objevil nevinný a něžný Ysiamův úsměv. Hotelový poslíček držel v ruce velkou bublinkovou obálku a na sobě neměl obvyklou livrej, což znamenalo, že nás navštívil ve svém volném čase.

„Dobrý den, slečno.“

„Dobrý den, Ysiame. Prosím, pojd' dál.“

Ostýchavým pohybem ruky odmítl a podal mi balíček, kterého se chtěl co nejrychleji zbavit.

„Ach, ne, ne, jen jsem vám přinesl poštu.“

„To je od tebe milé, díky.“

Už byl na odchodu, když se oba mí asistenti znovu pustili do práce, tentokrát s Louisovou pomocí, pokud mu to jeho zmrzačená noha dovolovala. Když se do toho pustíme všichni, budeme hotoví rychle.

Ale než jsem se k nim vrátila, zůstala jsem chvíli stát sama s obálkou, kterou jsem mechanicky otevřela. Už několik měsíců mi poštu z Nanterre a paláce Duchesnoisových přeposílali do Hotelu des Charmes. S obvyklou laskavostí převzal pan Jacques iniciativu a přesměřoval veškerou poštu sem.

Rychle jsem proběhla hromadu účtů, reklamních letáčků a obchodních nabídek. Nic důležitého. Ale poslední obálka přece jen přilákala mou pozornost.

Slečna Lebourdaisová
SAS Les Charmes
Rue Jean-Baptiste Pigalle 55
750 09 Paříž

Určitě se jednalo o omyl. Neznala jsem žádnou slečnu Lebourdaisovou, která by pracovala v Hotelu des Charmes. Bezpochyby šlo o sekretářku nebo účetní, která nebyla s klientelou v kontaktu.

Přestala jsem si obálky všímat a odložila ji na mahagonovou poličku s tím, že ji vrátím Ysiamovi, až se tady zastaví příště.

Félicité se vrátila z průzkumné výpravy a teď se mi třela o nohy. V jejím dobromyslném předení jsem slyšela něco jako: Bude nám tady spolu dobře. Chtěla jsem tomu taky věřit.

3.

12. května 2010

Můj partner nestanovil počet nebo obsah zkoušek, které pro mě chystal, ale věděla jsem, že mě bude posuzovat podle iniciativy a schopnosti podřídit se jeho požadavkům. Čím víc ho budu překvapovat, tím víc kladných bodů získám. Tím rychleji skončí mé vzdělávání a Louis mi bude patřit celý a stane se vězněm mé náruče, břicha a pohlaví, které už bylo stejně otevřené dokořán a toužilo jen po něm.

Zatímco jsem čekala na nové epizody toho spalujícího příběhu, v paláci slečny Marsové se začal organizovat život. Těžko jsem si zvykala na tak sofistikované prostředí nabitě historií, a to tím spíš, že ve vedlejší paláci David smísil prvky minulosti s atributy současnosti. Bude pravděpodobně trvat dlouhé měsíce, než se tady začnu cítit skutečně doma. Sophia si bohudíky často našla záminku pro návštěvu a zabydlela dům svou laskavou přítomností, čímž výrazně přispívala k mé aklimatizaci.

„Zásnuby?“ zvolala s otevřenou pusou, když jsem ji seznámila se svým plánem.

„Jen Louis a já. Žádní hosté.“

„Ano, to jsem pochopila, ale stejně...“

Na její tváři se střídal úžas s trochou závidosti a bezpochyby i žárlivosti, jako v komiksu jejích pocitů.

„Ach, co se týče zasnub... Víš o nejslavnějších zasnubách roku?“

„Cože?“

Félicité, kterou zřejmě přilákaly naše hlasy, se objevila ve dveřích salonku, v němž jsem při inauguračním večírku viděla souložit několik párů. Nejdřív se mi otřela o nohy a pak mi vyskočila do klína.

„Máš ve svém paláci přípojku k internetu?“

„Jistě,“ odpověděla jsem a pokrčila rameny. „Existují jisté detaily, kvůli kterým nežijeme v 19. století.“

„Tak přines notebook, chci ti ukázat něco praštěného.“

Shodila jsem Félicité, celou nespokojenou, že musí tak rychle opustit měkký pelíšek mého klína, šla jsem pro počítač a pustila jsem ho. Okamžitě naskočil.

„Fajn. Teď zadej do vyhledávače David Barlet a Alice Simoncini-ová,“ vedla mě Sophia.

„Co zase tihle dva provádějí?“

Obrazy obou milenců, které jsem viděla na černobílém monitoru, se mi ve vlnách vracely. Od toho večera zůstaly kovové dveře vedoucí do suterénu, do mučírny, jak ho pojmenovala Sophia, hermeticky uzavřené. Svěřil se David Garchey Louisovi, jaké hrubé chyby se dopustil?

„Uvidíš. Tak dělej, klikni na to.“

Na obrazovce se díky vyhledávači okamžitě objevila spousta odkazů. Na prvním z nich, opatřeném titulkem, seděly obě hrdličky v objetí na pohovce, kterou jsem velmi dobře znala.

„Teď klikni na video.“

„Na jaké?“

„To je jedno. Proдали práva výlučně *Paris Match*. Na netu je to od rána.“

„*Paris Match*? Ale neměli uspořádat oficiální tiskovou konferenci?“

„No právě... To je na tom to divné. Klikni na to, děvče, klikni.“

Prstem třesoucím se spíš zvědavostí než znepokojením jsem tak učinila.

Po reklamě se na obrazovce objevilo barevné logo slavného týdeníku a vzápětí jsem poznala místo, kde se video natáčelo: salon paláce Duchesnoisových. O tom jsem neměla žádné pochybnosti. Alice seděla vpravo, vzpřímená jako Amazonka, s nohama vtaženými pod sebe. Na tváři měla strnulý úsměv a její blondátá hříva byla ještě rovnější než kdykoliv jindy. Bylo evidentní, že si s ní dali vlásenkář a maskér hodně práce. Dokonce i usmívající se David, oblečený ve svém dokonalém obleku a v bledě růžové košili s rozhalenkou, vypadal opálenější než obvykle.

Náhle se ozval reportérův hlas.

„Davide Barlete, proč jste si dnes do vysílání pozval Alici?“

„Prostě proto, abych potvrdil náš vztah. A abych všem ukázal, že...“

Naklonili se k sobě a dali si letmou pusinku.

„...že je to vážné,“ doplnila ho Alice.

„Můžu se vás zeptat, jak dlouho...“

„Jsme spolu? Pět měsíců.“

„Brzy to bude šest,“ dodala blondýna. „Vid', broučku?“

Ještě víc roztáhla svůj blažený úsměv a pak důvěrně štípla Davida do nosu. Taková gesta člověk dělá většinou jen v soukromí.

Nebylo to jen směšné, bylo to přímo groteskní.

„V takovém případě snad nebude nevhodné zeptat se vás, jestli máte nějaké *plány*.“

„Není to nevhodné,“ přisvědčil David. „Chceme se velmi brzy vzít.“

„To je skvělá novina!“ zahlaholil mimo obraz reportér. „Blahopřeji.“

„Děkujeme,“ odpověděli unisono, sesedli se k sobě a v přesně načasovaném okamžiku se objali.

Pak následovalo několik záběrů z různých místností paláce, jak předstírají obchodní jednání, probírají se šperky, které už na pohled vypadaly nesmírně draze, pusinkovali se na krk a brali se kolem pasu. Nakonec se opět objevil záběr salonu, v prvním plánu s titulkem: Brouček.

„Myslím, že nám chcete oznámit ještě jednu novinku, vidíte Davide?“

„Ano, to je pravda. Alice není jen milovaná žena, ale také velká mediální profesionálka, jedna z nekompetentnějších, s jakou jsem se za celou svou kariéru setkal. Ti, kdo nás oba znají, vědí, že právě v tomto kontextu jsme se seznámili.“

„V BTV, kde Alice zastávala funkci marketingové ředitelky, vidíte?“

„Ředitelky mezinárodního marketingu,“ opravila ho Alice poněkud dotčeně.

„A za několik dnů se v tomto televizním kanálu, který je třešničkou na dortu Barletovy skupiny, stane mou pravou rukou ve funkci

zástupkyně generálního ředitele. Jsem přesvědčen, že mi bude oporou v mém plánu učinit ze stanice BTV to, co si zaslouhuje.“

„To znamená?“

„První zpravodajský kanál v Evropě.“

Románek s Christopherem Heamsem byl zapomenut! K propuštění bez nároku na odstupné nikdy nedošlo. Projevit před kamerou bez jediného mrknutí takovou ztrátu paměti bylo hodno talentu velkého herce.

Sophia natáhla ruku a autoritativně zmáčkla tlačítko pauza.

„To je absolutní halucinace, vid’?“

„Ano...“ připustila jsem. Cítila jsem něco mezi šokem a veselím.

„Kdybys viděla, jakou si z nich dělají srandu na sociálních sítích! Jsou lidi, které to šokuje a lidi, kteří se jim posmívají, ale navážejí se do nich všichni. Fred mi dokonce řekl, že odbory budou od Davida žádat vysvětlení, proč Barletovu skupinu vystavil do tak špatného světa.“

Způsob, jakým mě kdysi David požádal o ruku, jenž hraničil s dobrým vkusem, mi dokazoval, že je to muž, který se nevyhýbá kýči a patosu. A že i když má spoustu diplomů a tučné konto v bance, je schopen se předvádět jako lázeňský povaleč ve vietnamkách.

„Počkej, je přece jasné, že za to může ona. Podívej se, jak se ta blbka naparuje! Je úplně bez sebe! Tváří se, jako by sežrala Šalamounovo hovno.“

Na Sophiině soudu něco bylo. Ale stejně jsem se nemohla zbavit dojmu, že hlavní slovo v tomto divadýlku má můj bývalý snoubenec. Měla jsem neodbytný pocit, že se navzdory té směšné show, určené pro galerie, ještě ani zdaleka nevyrovnal s naším ložským

fiaskem. A čím víc tlačil na pilu, tím víc jsem byla přesvědčená, že jeho veřejná vstoupení jsou určena mně, jenom mně, ženě, která se dopustila té neopatrnosti, že ho odvrhla. Že chce hlavně ukázat na mě. Hlasitě a veřejně vykřičet, že on takový není.

Koho tím chce oklamat?

Odmítla jsem zvednout hozenou rukavici a pustit se do souboje s tím Napoleonem a Josephinou z operety... Nic to ovšem neměnilo na faktu, že pokud nechceme, aby nás předběhli, měli bychom s Louisem našemu vztahu dát patřičnou formu. I kdyby to zůstalo jen mezi námi. I kdybychom to udržovali v tajnosti. Řekla jsem Sophii, že chystáme zásnuby?

Měla bych je zorganizovat co nejdříve. Díky císařskému páru jsem si vzpomněla na Malmaison a od něj jsem už k nápadu neměla daleko. Ale byla to úplně jiná verze Malmaisonu...

„Kam jedeme?“ zeptal se Louis znepokojeně. Měl na očích pásku a bez okolků jsem ho posadila na zadní sedačku limuzíny. „Můžu vědět, jakou omáčku jste mi na dnešek přichystala, slečno?“

„V žádném případě... drahý. Nechcete přece znát menu předem, vidíte?“

Poslušně, pobavený tím, jak jsem převzala velení, si nechal odebrat hůl a sám napřáhl zápěstí, abych mu je mohla spoutat.

„Richarde,“ obrátil se vesele na svého řidiče, „neříkej mi, že ty se na téhle režii podílíš.“

Ano, podílel, a spíš víc než má. Od chvíle, kdy jsem oficiálně vstoupila do života jeho zaměstnavatele, se mé vztahy s řidičem

Richardem výrazně zlepšily. Bylo by sice přehnané tvrdit, že se ke mně začal chovat mile, ale zjistila jsem, že je kdykoliv připravený uposlechnout každý šéfův příkaz a že mu je bezvýhradně oddaný. Proto mi vyšel vstříc, když jsem mu vysvětlila svůj plán: Unést Louise a odvézt ho do císařovna pokoje, nacházejícího se v prvním patře severního křídla zámku Malmaison. A postarat se o to, aby naše oběť za celou dobu neuhádla cíl cesty, ani to, co tam na něj čeká.

Nepočítali jsme s Louisovými zostřenými smysly a s jeho schopností vydedukovat směr.

„Vjíždíme do druhého tunelu a mezi nimi byl most...“ uvažoval nahlas, když jsme projeli Neuilly-sur-Seine. „Počkejte... míříme na Malmaison, ne?“

Dohodli jsme se s Richardem, že mu nebudeme na jeho otázky odpovídat. Nepřipadalo v úvahu předstírat vřelost nebo chlad, nebo hrát si na něco, co by ho mohlo přivést na stopu. Už tak uhádl až moc.

Stejně byl malý zázrak, že vůbec netušil, že jsem použila jeho vzácný adresář, z něhož Richard vytáhl potřebné údaje, abych mohla zařídit všechno potřebné. Stačilo několik telefonátů – do Národního Napoleonova muzea, na radnici v Ruell-Malmaison, na ředitelství Státního zámku Malmaison a několika úředníkům a poskokům, které jsem musela podmáznout, aby se před námi zázračně otevřely všechny brány, včetně mřížových vrat, jimiž naše limuzína projela snadno jako v pohádce.

Až do zítřejšího rána jsme měli pro sebe celou hlavní budovu. Musela jsem samozřejmě podepsat záruky a vysoké pojistky pro

nepředvídatelné případy. Ale nikdo s takovou nepříjemnou eventualitou pochopitelně nepočítal.

„Štěrka! Jedeme po štěrku!“ vykřikl Louis.

Limuzína skutečně projížděla širokou alejí vroubenou zastříženými tújemi, za nimiž se vlnil anglický park se spoustou barevných květin a upravené prostory se střídaly s neupravenými.

I já jsem byla připravená rozkvést, přichystaná na divoký výbuch smyslu a na to, že konečně vyraší pupence rozkoše, kterou na mě a do mě Louis sázel celý rok. Kvůli pocitu, že to já teď budu řídit naše touhy a že za ně ponesu plnou odpovědnost, mi v břiše vyrostla koule a hryzala mě tam několik dnů, ale zároveň podnítila mou touhu a zasévala do mě spoustu rozpustilých představ a netušených obrazů.

„Mlčte, pane,“ pošeptala jsem Louisovi do ucha a snažila jsem se, aby můj hlas zněl co nejsmyslněji. „Mlčte... Nebo vás brzy budu muset potrestat!“

Můj palčivý slib vyvolal na jeho tváři dětský úsměv. Věděl, že čekání bude těžké a dlouhé, ale že rozkoš bude o to intenzivnější.

Se zavázanýma očima vystoupil z auta, my ho vzali mezi sebe a doprovodili až k dřevěné napodobenině tureckého stanu, kudy se vcházelo dovnitř.

Ve vestibulu s vysokými sloupy z červeného mramoru jsme se dali doprava, prošli elegantním kulečnickovým sálem a dvoukřídlými dveřmi jsme vyšli na schodiště, vedoucí do horního patra. S Richardem jsme si předtím tato místa prohlédli, aby v rozhodující moment všechno klaplo. A ten rozhodující moment právě nastal.

Císařovnin pokoj se nachází v místě, kde se schodiště láme do písme L. Museli jsme obejít kulatou místnost zleva a potom projít úžasnými dvoukřídlými prosklenými dveřmi, v nichž se ta obrovská manéž s šestnácti stranami odrážela a vypadala tak ještě větší.

Pomohla jsem Louisovi překročit dřevěný parapet, přes který se normální návštěvníci nedostali a museli zůstat pod dvěma velkými okny. Potom jsem ho posadila na jedno z malých červených sofa s velkým zlatě vyšitým písmenem J. Na úzkém egyptském stolku z mahagonového dřeva zdobeného zlatem na nás čekala lahev vychlazeného šampaňského, dvě štíhlé skleničky, cukrovinky, pusinky a sušenky, přesně takové, jaké Louis posílal Maude.

„Tak už s těmi dětinskostmi skončíte? Dovolíš mi sundat tu pásku?“

„Počkej, ještě ne! Ještě chvíliku...“

Propustila jsem Richarda, který se vytratil s rychlostí na svoji mohutnou postavu skutečně udivující, zatáhla jsem dvojité závěsy a začala se svlékat. Nebyl to žádný promyšlený striptýz. Překvapení, které jsem Louisovi přichystala, daleko překonávalo figury obyčejné striptérky.

Ve velkém zrcadle jsem si ověřila, že se inkoust nerozmazal, a potom jsem konečně dala Louisovi signál, na nějž netrpělivě čekal.

„Můžeš otevřít oči.“

Dlouho na mě mlčky hleděl, očividně šťastný z toho, co vidí.

„Můj květ...“ zašeptal.

Je to pravda, byla jsem květ. A jaký květ! Na nohou a na bocích se proplétaly stonky, které mi na břicho a nadrech rozkvétaly v růžová a rudá poupata. Všechno to bylo vyvedeno v živých barvách

a liniích, zdůrazňujících mé tvary a dodávajících jim nečekaný vzhled.

Pokud jsem akceptovala to, co by mi předtím připadalo trochu pošetilé, nebo dokonce přehnané, tak jen proto, že jsem se mu celé ty měsíce otvírala jako květina ve skleníku Hotelu des Charmes, kde se naše láska rozvíjela, zalévaná jeho semenem.

Dopoledne nad mým tělem strávila Sophia několik hodin a snažila se reprodukovat motivy, které jsme spolu vybraly. Křehké arabesky stonků a rozkvetlých okvětních lístků. Zvládla všechny jemné nuance tak dokonale, že se celé moje tělo proměnilo v obrovskou kytici.

První hodina. Rozvázání kytice.

S pomocí jemného bavlněného hadříku a hydratačního krému mě Louis celou první hodinu odhaloval, zbavoval vrstev a postupně mazal květiny. Inkoust, který Sophia vybrala – vyzkoušela si jeho kvality při jednom svém vystoupení –, zmizel okamžitě, jako by se při dotyku s odličovacím mlékem vypařoval. Z Louisova upřeného pohledu jsem poznala, že mu působí potěšení zbavovat mé tělo rostlinné slupky, jako kdyby mě viděl vůbec poprvé.

„A co potom?“ zeptal se, když se pustil do širokého pole květin na mém břiše a řadrech.

„Potom? Máme devět hodin, abychom nechali jeden druhého rozkvést.“

„Chceš se milovat jako Josephina, vid?“

Nic jsem před ním nemohla skrývat. Před ním ne.

Josephina de Beauharnais udělala z Malmaisonu dokonalou schránku svých květinových vášní. Rozkvetlý ráj, podobající se jejímu rodnému Martiniku.

Pohyby mého muže byly lehké, ale metodické. Každou další část mého těla odhaloval s jemností archeologa, objevujícího poklad. Koneček látky používal jako štětec. Lechtalo mě to a já se chvěla a někdy jsem dokonce měla chuť zasténat. Odhalované části se zavíraly, aby se vzápětí rozvinuly v nové okvětní lístky, chvějící se vděčností.

Druhá hodina. Čichání vůně mého květu.

Jakmile se jeho ruka přiblížila k pootevřeným pyskům mezi mýma nohama, odstrčila jsem ji. Měli jsme před sebou celou noc. Snažila jsem se tuhle předehtu rozkoše co nejvíc protahovat. Osvojit si trpělivost zahradníka. Nechat růst naše vzrušení v rytmu noci. Čerpat z půdy našich fantazií a nezničit je uspěchaným přirážením boků. Respektovat naše přirozenosti.

„Čichni k ní... Mluv s ní.“

Zvedl mě do náruče a odnesl na postel. Požádali mě, abychom se k posteli chovali velmi opatrně a konzervátor muzea potvrdil, že je původní a že v ní skutečně spávala Josephina. Louis mě na ni položil na bok jako ve zpomaleném filmu a strčil mi obličej mezi stehna.

Nosem se zavrtal do mé růže, dlouho a něžně ji očichával a vychutnával její přirozenou vůni, její kyselé nebo pižmové tóny, které jsem se v posledních dnech snažila uchovat tak, že jsem se myla jen čistou vodou. Moje přirozenost se nacházela v přirozeném stavu.

„Zbožňuji tvou vůni... Takhle bych mohl zůstat celé dny,“ svěřil se mi vůbec poprvé.

Nebyla jsem tedy sama, kdo si z intimní vůně udělal fetiš. Tento objev se ve mně rozvinul jako motýl a naplnil mě nepopsatelnou důvěrou. Od nynějška se už nemusím bát, že ke mně přivoní jen z donucení. Budeme se moci očichávat jako dva hladoví psi a svoobodně si o tom povídat.

Ale Louis nevěděl, že kromě četby, kterou mi doporučil, jsem během samotářských výletů do knihkupectví La Musardine objevila několik dalších velmi poučných děl. Mezi nimi byl i text jistého tajemného autora ze začátku dvacátého století, který si říkal E. D. a napsal erotickou perlu s názvem *Odor di femina*.

Tento krátký román popisoval příběh muže, kterého začala nudit městská fádňi pohlaví bez vůně a odjel na venkov pátrat po mnohem autentičtějších intimních vůních.

„Chtěl bych mít nos voňavkáře, abych mohl extrahovat tvou šťávu a vyrobit z ní parfém,“ zašeptal Louis.

Jako kdyby mě chtěl ještě víc přesvědčit, přestal mluvit a zabořil se do mé štěrbině. Strčil tam obličej jako štěně, namazal se mou průhlednou a voňavou tekutinou, na okamžik zvedl hlavu, aby ucítil vůni, která mu ulpěla na horním rtu, a vzápětí pokračoval v útoku na mé tajné vůně. K mé obrovské radosti se jimi opíjel až k zbláznění.

Třetí hodina. Trhání mých okvětních lístků.

Velké a malé pysky, hráz mezi kundičkou a zadečkem... Opuštěné děti ženských lásek. Který muž vám bude někdy pozorně a zručně obdělávat tyto jemné a s ničím neporovnatelné sliznice?

Můj. Můj muž.

Bříška jeho prstů, tak hedvábná. Špička jeho jazyka, tak přesná. Dával jim to, co si mé smyslné záhyby zasloužily. Ženské pohlaví je dokonalá rostlina. Žádný muž nemůže tvrdit, že ho zná, když se u něj nedokáže zdržet, když si nedá tu práci a pečlivě neprozkoumá všechny její končiny a prohlubně, celou měnící se strukturu, jež je v neustálém pohybu, nafukuje se nebo roztahuje, koupe se v poševním sekretu a je sotva rozeznatelná jedna od druhé. Na to všechno muž potřebuje čas. Já měla jedno a Louis to druhé.

Chvillemi mnul záhyby mé kůže mezi palcem a ukazováčkem, vyjížděl až nahoru k poštěváčku a vzápětí sjížděl dolů k zadečku. Při každém jeho pohybu se mi po zevních rodidlech šířila vlna rozkoše.

Cítila jsem čím dál větší potřebu, aby do mě jedním nebo dvěma prsty neodkladně pronikl, ale pokaždé, když po mně přešel, jsem v sobě našla sílu, abych tomu odolala a soustředila se na ty jemné a pomíjivé pocity.

Už tři hodiny jsme pokračovali v předešlé a soustřeďovali se na spojení našich těl. Každý pohyb, i ten nejzdrženlivější, nejohraničenější, je propojoval těsněji než kdy předtím. Obíhal mezi námi elektrický proud. Teprve když v místnosti už chvíli vládla tma a vymazala naše rysy a siluety, rozhodli jsme se konečně rozsvítit. Dala bych přednost mírnějšímu osvětlení svíčkami, ale protože všechny stěny byly čalouněné, konzervátor nám to oficiálně zakázal.

V poněkud ostrém světle jsme pokračovali v našem diskrétním dovádění, ukrytí v záhybech červeného saténu. Louis byl tak soustředěný na pomalé rozvíjení mého květu, že v tom našel nový zdroj nadšení.

„Jako bys vydávala své vlastní světlo!“

Podobně jako světélkují rostliny i z mého květu vycházela duhová zář, a když Louis zvedl obličej od mých stehen, viděla jsem, jak je ozářený mým vnitřním světlem.

Čtvrtá hodina. Sběrání mého pylu.

Naše ruce a těla se prolínala, jako když člověk hněte hlínu. Pod jejich dotyky tiše klíčila rozkoš, jakou jsme nikdy nepoznali. Pocity tryskaly odevšad, někdy soustředěné do jediného kousíčku kůže, jindy ze všech horizontů najednou, z bradavek, rtů, břich, zadků a jazyků.

Touha byla příliš silná a mně se zdálo, že pomaličku nad vším ztrácím kontrolu. Přestali jsme se chovat rozumně a civilizovaně a nechali jsme volné pole naším touhám, seřazeným a ošetřeným jako francouzská zahrada.

Uličnický jsem ukázala na svůj klitoris a nařídila Louisovi:

„Postarej se o něj... Saj ho.“

Udělal to lépe než kdokoliv jiný, a dokonce ještě lépe než to předtím dělal sám. Dokázal úžasně zpomalovat a každé etapě se věnoval tak dlouho, že to bylo až nesnesitelné.

Začal lehounkými dotyky jazyka na kapuci, pod níž cítil vypouklinu citlivého knoflíčku. Měla jsem pocit, že ho postupně nafukuje, že knoflíček při každém vlhkém dotyku nabývá gram po gramu objemu jako ve zpomaleném filmu, na němž je vidět postupný zrod květu.

„Do pusy. Vezmi ho do pusy,“ prosila jsem, když tohle dělal už dlouhé minuty.

Našpulil rty a začal můj výstupek vtahovat do úst, nejprve pomalu, pak čím dál rychleji a vůbec se při tom nestaral, že mlaská

a saje nahlas. Mě to vzrušovalo. Necucal ho jako obyčejný bonbon. Pokaždé, když poštěváček vtáhl do úst, olízl ho jazykem a snažil se nadzvednout kapuci a dostat se do přímého kontaktu se žaludem. Manévr musel provést rychle, takže se mu to ne vždycky podařilo, ale jeho sání dostatečně odměňovaly výbuchy v mém podbřišku. Pokaždé jsem zvedla boky vzhůru a z hrdla se mi vydralo dlouhé a nepotlačitelné zasténání.

Během té čtvrté hodiny jsem měla tři nebo čtyři orgasmy. Nechal mi mezi nimi jen trošičku času, abych se vzpamatovala a aby se můj klitoris uklidnil, než zase pokračoval v lízání a přešel do útoku, aby vyčerpal mé tělo mnohými variantami dotyků. Z dobrého zrna a z dobré půdy, hojně zalévané a vystavené ideálním slunečním paprskům, vzklíčí ten nejkrásnější květ rozkoše.

Pátá hodina. Hlazení stonku.

Ale nevěřte, že bych naše zasnuby pojala, jako kdybych měla rozkvétat jen já. Tma už zahalila zámek a zvířata spustila svou noční symfonii, když jsem se rozhodla, že se teď květ musí na oplátku postarat o zahradníka.

Louis byl ještě úplně oblečený, tak jsem ho věčně svlékla, pomaličku, vrstvu po vrstvě. Když byl konečně nahý, zlíbala jsem všechno jeho tetování, pila jsem z jeho nevysychajícího inkoustu a nasávala věčné motivy, které jako by mazaly ty moje. Cítila jsem, jak se při dotyku mých rtů chvěje.

Mé rty. Během našeho dobrovolného věznění v Josephinině pokoji v Hotelu des Charmes na ně napsal ódu, a dokonce mi tuhle báseň věnoval jako mé heraldické heslo. Báseň, oslavující tuto část

ženského těla, která se v renesanci často objevovala na heraldických znacích. Díval se na model a za několik minut napsal:

*Rty na má ústa vložené.
Rty na mé tělo kladené.
Rty, co nepoznají prohru ani šok.*

*Rty smyslné, rty splatné na úrok,
Když chtějí k rozkoši mě vést.*

*Rty, těla květiny
a věčné obětiny.
Rty líbající moje věci.
Rty, které navždy budou kvést.*

Rty, tak vyzkoušejte všechno přeci!

Neměla jsem jeho básnický talent, ale měla jsem to puklé ovoce, které tolik miloval.

Jako ozvěnu veršů jsem své rty pokládala všude, kam chtěl. Schválně jsem si je hodně navlhčila a mačkala jsem si je, abych z nich vymačkala ještě víc šťávy. Můj malý trik ho vzrušil, to jsem viděla. Obvykle byl velmi klidný, ale teď se kroutil a měl na mé rty velkou chuť.

Když se konečně sevřely kolem špičky jeho žaludu, myslela jsem, že se udusí. Dokořán otevřel ústa a snažil se nabrat do plic chybějící vzduch.

„Ano...“ vykřikl jen.

Po roce stráveném v jeho službách už věděl všechno o tom, co má ústa dokázat, když se zavrou na jeho naběhlém pupenci, kolem jeho stvolu a jak ho namočí až po kulky. A přesto se mi ho ten den podařilo překvapit. Vymyslela jsem tisíc variací, tisíc originálních způsobů, jak přizpůsobit rty jeho údu, jak ho pumpovat, sát, polykat, tisknout a zkoušet strukturu jeho mužství.

„Už budu!“ vykřikl přidušeně.

Nechtěla jsem, aby se mi vystříkal do úst. Tentokrát ne. Rychle jsem hlavou ucukla dozadu, popadla ho za zadek a přitiskla k sobě.

Sperma, které z něj vystříklo, zúrodnilo mou hrud'. Místo černých květů, které Louis smazal, na ni nakreslilo bílý motiv. Skvrna se mi pomalu šířila po kůži, stékala mezi ňadra a do prohlubenin na krku a rozvíjela své okvětní lístky.

Šestá hodina. Založení záhonu.

Šestou hodinu jsme se objímali, zvolnili tempo a milovali se v klasických polohách. Byla hluboká noc. Zmocnila se nás trochu únava. Abychom dokázali bojovat proti této apatii a závanům spánku poletujícím ve vzduchu, zařadila jsem do programu několik inovací. Všem zvoleným pozicím jsme dávali názvy květin nebo jsme je ke květinám připodobňovali. A tak jsme měnili polohy připomínající lotos, květ růže, orchideje nebo liánu. Při té poslední jsme se natáhli vedle sebe, přitiskli se jeden k druhému a propletli jsme si všechny údy.

V tomto výjimečném milování se rostliny neobjevovaly jen v názvech, ale spočívaly především v plynulosti a extrémní pomalosti.

Louis do mě nevnikal rychle ani násilně. Jeho pohyby spíš připomínaly povrchové sondy na okraj mé kundičky. Jako kdyby mě svým hlazením balil do náruče. Semeno v něm stoupalo pomaličku až do mě.

Snažit se milovat celou hodinu, zadržovat nadšení, držet na uzdě orgasmu a ležet takřka bez pohybu v objetí je nesmírná výzva. Postupné klouzání rozkoše z jedné touhy do druhé...

V tom byla celá magie tohoto způsobu. Podobně jako ve velkých přírodních cyklech ani tady se nic neztrácelo. Orgasmus, který prožíval jeden z nás, živil rozkoš toho druhého a neustále znovu rozkvétal v naší horoucnosti.

Chvílemi jsem jen svírala vaginu kolem jeho pohlaví nebo jsem poslouchala, jak ve mně tepe jako srdce. Kdybych toho byla schopná, kdybych na to měla sílu, napsala bych mu báseň.

Sedmá hodina. Zúrodňování půdy.

Richard, na kterého jsem skoro zapoměla a jenž slíbil, že zůstane na místě, zaklepal na dveře sousedního pokoje, jemuž se říkalo císařovnin obyčejný pokoj, a strčil dovnitř hlavu. V rukách nesl stříbrný táč s šálky, konvičkou na kávu, zákusky a sušeným ovocem.

„Něco na posilněnou?“

Přijali jsme jeho nabídku se spokojenými vzdechy. Položil táč na egyptský stolek, z něhož uklidil zbytky předešlého jídla, a okamžitě se vzdálil. Hltavě a beze slova jsme se obsloužili.

Když jsme si lehli zpátky na postel zarámovanou dvěma obrovskými pozlacenými labutěmi, myslela jsem, že usneme. Ale Louis

mi přiložil ústa k uchu. Cítila jsem, že mi chce něco důležitého říct.

„Miluji tě...“

Nezmýlila jsem se. Zatímco David taková prohlášení zneužíval, Louis na ně byl velmi skoupý. Myslím, že něco takového mi řekl vůbec poprvé.

„A miluji tě tolik, protože mě nepřestáváš překvapovat.“

První část z věty jsem přijala jako trofej. A druhou jako hnojivo našich budoucích her. Miloval mě za mou smělost a já jsem teď měla příležitost mu ji dokázat. Mlčky jsem přijala jeho prohlášení novou salvou polibků, objala jsem ho nohama a rukou jsem mu přejela po zadku a uchopila jeho úd.

Už si nevzpomínám přesně na slova, která jsme si v tu chvíli říkali. Víím, že jsme mluvili o vážných věcech. Hlavně o našem sňatku. Louis se zmínil o předmanželské smlouvě, ale také o té, kterou pro mě přichystal David. Mezi dvěma zívnutími jsem v sobě našla sílu Louise poprosit, aby naši předmanželskou smlouvu vypracoval stejně jako tu předchozí doktor Olivo a aby ji pak předal maminci-nu notáři doktoru Whurmanovi.

Některé rostliny rodí jen květy. Ale jsou i takové, na nichž neroste nic, nebo jen trny.

Osmá hodina. Zvládnutí změn ročních období.

Osmá hodina byla nejtěžší. Kvetlo v ní nejmíň květů a boj proti spánku byl navzdory spoustě vypité kávy nejobtížnější. Venku padala na květiny rosa. Byly krásné na pohled, nedočkavé, až se vyno-

ří ze tmy a žíznivě se vystaví světlu a slunci. Napadalo mě, že tyto hodiny jsou posledními hodinami našeho uvěznění. Že jsme celé měsíce nechali naši lásku dozrávat ve tmě, nejprve v Hotelu des Charmes a teď tady, a že je čas vystavit ji dennímu světlu.

V tuto chvíli, kdy nás začalo osvobozovat svítání, mě náhle napadlo strčit si do sebe ruku. Vytáhla jsem ji plnou šťávy ještě hodně tekuté, ani příliš lepkavé, ani příliš viskózní a začala jsem ji natírat na svého milence, všude, kam mě napadlo. Na tváře, na čelo, na krk, na hrud', a dokonce i na ústa. Hltavě lízal moje prsty. Nezapomněla jsem ani na spánky, ani na prohlubeň za jeho ušima, protože jsem ze zkušenosti věděla, že několik kapek ho na tomto místě vzrušuje ještě víc.

Když jsem skončila, udělal totéž se svým semenem. Nezlobila jsem se, nevadilo mi to, a dokonce jsem najednou zase dostala chuť vypít ho do poslední kapky.

Devátá hodina. Těšení se z nového jara.

Louisovi se chvěla víčka. Bylo na něm vidět, že se už už poddává spánku. V tu chvíli Richard znovu zaklepal a mezi pootevřenými dveřmi se za ním objevil ještě jeden stín.

„Čeká tady na vás nějaká slečna,“ oznámil šeptem.

„Děkuji, poproste ji, ať jde dál.“

Poznala jsem mladou ženu ve vojenské čapce, kterou už měla na sobě, když jsem za ní přišla do obchodu Dragon Tatoo v ulici Roi-de-Sicile.

Sama byla tetovaná na všech viditelných částech těla včetně paží a krku. Chovala se s mužskou neohrabaností, pod níž skrývala jemnost svých ženských rysů.

„Dobrý den,“ pozdravila s úsměvem.

„Pojď dál, Stéphane, pojď dál.“

Jmenovala se stejně jako herečka Stéphane Audranová a bylo to vlastně jediné mužské jméno, které ženám zákon dovoluje.

Louis se probral ze své letargie a zdálo se, že teprve teď si uvědomil, že máme návštěvu.

„Stéphane?“

Samozřejmě ji znal, protože díky jejím šikovným rukám a jejímu talentu měl na sobě ta nejkrásnější tetování, zejména propletené růžové květy na levém rameni.

„Co tady děláš?“

„Pst, jen buďte trpělivý, pane,“ zarazila jsem ho nesmlouvavě.

Tatérka si sundala vojenskou bundu, rozbalila nástroje a několikrát zkontrolovala jejich sterilitu a funkčnost. Když byla hotová, obrátila se ke mně a zeptala se:

„Kým mám začít?“

„Mnou, jestli ti to nevadí.“

„Myslel jsem, že o něčem takovém nechceš ani slyšet,“ zasáhl Louis.

„To je pravda, nechtěla jsem nic takového sama. Jenomže tohle... je jiné.“

„Co tím chceš říct?“

Necítila jsem žádnou potřebu se mu s tím předem svěřovat. Dononale pochopil podstatu, ale ještě mu nedošlo, co přesně se chystám udělat.

Místo odpovědi jsem si nahá lehla na záda, Stéphane mi oholila pubické ochlupení a nechala jen úzký proužek chloupků kolem velkých stydkých pysků.

Louis nevěděl, jestli má z takového bláznovství mít radost, nebo jestli má protestovat. Tuhle partii jsem ale vyhrála, protože byl úplně ohromený!

Při prvním kontaktu jehly s mou kůží, která je na tom místě jemná a citlivá, jsem vyjekla, ale potom jsem se ovládla. Stačilo si zvyknout na bodavou bolest, která byla celkem snesitelná.

Za zády tatérky se rýsovala Louisova tvář. Byl zvědavý jako malý kluk a vůbec nedokázal odhadnout, co se mu před očima pomalíčku rodí.

„Co to je?“ nemohl zadržet otázku.

„Chvilku počkej... Uvidíš.“

„Peříčko?“

Ne. Byl to jednoduchý korunní okvětní plátek, dole zúžený a nahoře rozvitý, vlevo vykrojený a vpravo zaoblený, uprostřed žilkovaný.

Stéphane pracovala rychle a za necelou čtvrt hodinu pohlédla tázavě na Louise.

„Teď ty?“

Přisvědčila jsem a mé pokývnutí platilo pro tatérku i pro tetovaného. Louis, jenž byl obvykle tak sebejistý a autoritativní, si lehl na záda a neřekl ani slovo.

Stéphane mu také oholila pubické ochlupení, s pomocí pásky mu kůži rozměřila a potom mu v nábožném tichu vytvořila na podbřišku stejnou kresbu, jakou vytetovala mě: další korunní plátek květu, naprosto identický s mým, jen zrcadlově obrácený, zúžený nahoru a dolů rozvitý.

„Je to správně?“ zeptal se mě Louis, zatímco tatérka na jeho zčervenalé kůži končila svou práci.

„Ještě nevím,“ dělala jsem si z něj legraci. „O co myslíš, že se jedná?“

Když Stéphanie skončila a natřela nám pálící pokožku hojivou mastí, lehla jsem si na Louise, co nejněžněji jsem dokázala, a pohledem mezi naše břicha jsem si ověřila, že ornamenty k sobě pasují přesně tak, jak jsem si vysnila.

Bylo to dokonalé. Když se naše těla spojila, oba korunní plátky se proměnily v jeden. Jeho mužský jang byl od tohoto okamžiku neoddělitelný od mého ženského jin. V budoucnu se budeme cítit celí a dokončení jen při spojení těchto dvou sil. Budeme muset spojovat tyto dvě energie splývající dohromady, abychom znovu složili smyslný celek, jímž jsme se stali.

Myslím, že v tu chvíli plakal. Nebo jsem usnula?

4.

15. května 2010

„Slečno Barletová, vypadá to, že jste velmi zaměstnaná mladá žena. Jak dlouho se už snažíme uskutečnit tuto schůzku?“

Muž v tmavém obleku, jenž mi podával ruku, starý svůdník, jehož věk se blížil šedesátce, s řídkými a napomádovanými vlasy, se navzdory tomu ukázal jako výsostný profesionál. Notář se však musí ke klientele vždycky chovat sympaticky. Nabídl mi velké prosezené křeslo a sám se posadil za psací stůl do koženého křesla zářícího novotou. Ať chtěl nebo ne, vzkaz, který mi tímto detailem předal, byl jasný: Tady vládnu já.

„Já vím, je mi to líto... Ale nejmenuji se Barletová, ale Lorandová, jako má matka, Maude Lorandová.“

Svůdný úsměv zmizel. Nasadil si brýle na čtení a zahleděl se do dvou tlustých svazků ležících na jeho psacím stole.

„Ano, ano, ano... samozřejmě. Máme tu dva různé svazky, je to tak?“

„Je to tak,“ odpověděla jsem.

„První svazek se týká dědictví po Maude Lorandové, které připadne její dceři Annabelle Lorandové. V tom se shodneme?“

„Ano.“

„A pak tu máme předsvatební smlouvu, vypracovanou mým pařížským kolegou, doktorem Olivem, týkající se vás, slečno Lorandová, a Louise Barleta.“

Čekal na můj souhlas a zvedl ke mně pohled zpod hustého obočí. V tu chvíli se podobal psu doufajcímu, že mu jeho pán dá nějaké znamení.

„Přesně tak.“

„Výborně, výborně, výborně. Teď je to všechno jasnější.“

Důvod mé přítomnosti v jeho kanceláři přece musel být jasný, když si uvědomíme, že doktor Whurman byl mamčin notář odjakživa a že na dokumenty o mamčině dědictví se tady prášilo už několik měsíců.

Lehké svědění na místě, které mi před třemi dny potetovala Stéphanie, zahnilo mou rozmrzelost. Bolest to nebyla nijak velká, ale když hojivá mast na tetování uschla, občas mi připomněla krásnou vzpomínku.

„Podle vašich instrukcí,“ pokračoval notář, „jsme dali do prodeje dům vaší matky v rue Rigault číslo dvacet devět v Nanterre, jehož majitelkou byla výlučně ona. A vy jedinou dědičkou. Jak vám můj asistent upřesnil v telefonu, dostali jsme pevnou nabídku, a pokud vám bude vyhovovat, můžeme dnes podepsat smlouvu o prodeji.“

„Dobře, souhlasím,“ vykoktala jsem.

„Výborně, výborně, výborně,“ řekl a snažil se mě podpořit širokým úsměvem.

V duchu jsem se ptala, jestli svůj souhlas vždycky opakuje třikrát nebo jestli si tohle chování rezervoval jen pro mě, protože jsem se tvářila tak smutně.

„Všechny dokumenty připravíme a budete je moci podepsat ve vedlejší kanceláři za několik minut. Mezitím...“

Sundal si brýle a s nimi odložil i dobrácký a trochu svůdný výraz.

„Musím vás varovat. Suma, kterou dostanete, je dost vysoká. Moje zkušenost mi říká, že takový kapitál se snadněji promrhá, než vydělá.“

Usoudil tak z mé kabelky s monogramem? Považoval mě za jednu z fetišistek, schopných utratit všechny maminciny peníze za módní trekky? Nebo prostě za mladou a nerozhodnou holku, obklopenou parazity a příživníky?

„Já si to naprosto jasně uvědomuji.“

„Výborně!“ vykřikl tentokrát jen jednou. „Kdybyste si přála, mohu vám poradit několik velmi dobrých investic.“

Tak k tomuhle ten filuta směřoval. Nepochybovala jsem, že má ze zmiňovaných investic velký profit.

„Díky, ale já už mám představu, co s těmi penězi udělám.“

„Ach, ach, ach,“ vykřikl a vrátil se ke svému teatrálnímu tónu. Čelisti se mu najednou křečovitě sevřely. „A jaká je to představa, smím-li vědět?“

„Chci si koupit byt v Paříži.“

Byt, který jsem si nikdy nemohla pořídit s Fredem. Byt, o který mě připravily zásnuby s Davidem a začátek mého milostného příběhu s Louisem. Byt, který jsem dlouhá léta v duchu zařizovala a představovala si ho do nejmenších detailů. Malovala ho imaginárními barvami stejně jako své touhy.

„Hm,“ ušklíbl se notář. „Suma, kterou zdědíte, je jistě vysoká, ale vzhledem k momentálnímu trhu s byty nedoufejte, že si budete moci pořídit nějaké velké luxusní pařížské apartmá.“

„Nejsem náročná.“

Zrůžověl po těchto slovech, nebo se mi to v příšeří jeho špatně umístěné kanceláře jen zdálo?

„A co tím chcete říct?“

„Stačí mi garsonka, nebo maximálně byt dva plus jedna.“

„Dobře, dobře, dobře... Teď už je mi to jasné,“ rozzářil se. „Chcete tedy investovat do bytu?“

„Ano... A priori.“

Co budu dělat s garsonkou v Paříži, když jsem se právě přestěhovala do soukromého paláce o tisíci metrech čtverečních obytné plochy? Byl to sen, který jsem snila od svých dvaceti let, důkaz úspěchu a nezávislosti, jenž by mě ještě před rokem naplnil radostí, který však okolnosti částečně změnily. Ale jen částečně. Bylo jasné, že tam bydlet nebudu. Ale budu vědět, že jsem jeho majitelkou, že já, malá Annabelle z Nanterre, konečně překonám tu hlubokou nedůvěru sama v sebe.

„Je to velmi rozumná volba.“

Notář zamrkal, samozřejmě že třikrát, aby vyjádřil souhlas.

„Nicméně...“ dodal a hlasitě se nadechl. „Musíme se zabývat i tou druhou záležitostí...“

Poklepal, zase třikrát, na druhý svazek ležící na opačné straně, u jeho levé ruky.

„A musím vám proto položit následující otázku. Přejete si, aby tato akvizice figurovala v seznamu vašeho majetku v předmanželské smlouvě?“

„Ehm...“ zaváhala jsem. „Je to nutné?“

„Ano, ano, ano. Ale vidím, že jste zvolila režim společného majetku. Všechno, co budete vlastnit před uzavřením sňatku, zůstane

vaším výhradním majetkem. V tomto ohledu neexistuje žádná pochybnost.“

„Já jsem to pochopila, doktore,“ řekla jsem a zdůraznila titul, jako bych mu chtěla připomenout etiku jeho profese. „Jestliže tedy byt zůstane po svatbě výhradně mým majetkem, proč bych jeho existenci před svým budoucím manželem měla tajit?“

Zavrtěl se v křesle, trochu směšně, a v tu chvíli z něj definitivně spadla maska bývalého mladého milovníka.

Aby se z toho vykroutil, otevřel složku, začal listovat prvními stránkami a přitom si vždycky naslinil špičku ukazováčku.

„Mám tady návrh na předmanželskou smlouvu s panem *Davidem* Barletem.“

Zdůraznil křestní jméno, aby se vyhnul případnému omylu.

„Předal mi ji doktor Olivo zároveň se smlouvou, kterou se chystáte uzavřít s panem *Louise*m Barletem.“

„První smlouva je neplatná!“ vykřikla jsem překřeji, než jsem chtěla. „Nepodepsala jsem ji svým obvyklým podpisem.“

Znovu jsem si v duchu blahopřála, že mě na poslední chvíli napadlo naškrábat na oficiální dokument podpis, který ho učinil neplatným. Doktor Whurman na mě chvílku hleděl, pak si poněkud nechutně poškrábal krk.

Co mohl v této konfiguraci objevit, že mi on, představitel zákona, radil, abych před svým budoucím manželem něco zatajila?

„Ano, ano, ano... to všechno vím. Říkám vám to jen proto, abych...“

„Jen pro co?“ zeptala jsem se, protože mě jeho průtahy hrozně rozčilovaly.

„No, když porovnáme oba dokumenty, jasně uvidíme malou anomálii. Podívejte.“

Podal mi první stránky obou dokumentů, předmanželské smlouvy s Davidem, patřící naštěstí k ukončené minulosti, a předmanželské smlouvy, kterou jsem se chystala uzavřít s Louistem. Co na nich mohlo být odlišného? Co v nich našel tak zarážejícího?

„No a? Čeho si mám všímat?“

Špičkou brýlí ukázal na řádek narození, nejprve Davidova pak Louisova.

„Tady! Nic nevidíte?“

Znovu jsem si oba řádky přečetla a pohledem jsem přelétala z jednoho dokumentu ke druhému. Nejdřív jsem si nevšimla ničeho, ale pak mi to najednou došlo. Nemohla jsem tomu uvěřit.

„David Barlet, narozen 5. ledna 1969 v Saint-Servan, 354 00, Ille-et-Vilaine.“

Louis Barlet, narozen 18. května 1968 v Paříži, 75015, Paříž.“

„Podle těchto dokumentů se David a Louis Barletovi narodili v sedmiměsíčním intervalu. Nejprve Louis, potom jeho bratr David. O sedm a půl měsíce později, slečno. Sedm. Nikoliv devět, dvanáct nebo osmnáct. Rozumíte?“

Nemusela jsem být těhotná, abych pochopila biologickou nemožnost toho, že se Louis a David narodili stejné matce.

„To musí být chyba v datech,“ řekla jsem.

Jak mi tenhle detail mohl před rokem uniknout, když mi Armand předložil první z těchto dvou dokumentů? Musím říct, že jsem nejprve odkládala a pak se vzpírala podepsat smlouvu, která

mě spojovala s Davidem, takže asi není nic překvapujícího na tom, že mi tato informace unikla.

Doktoru Whurmanovi se ve tváři objevil obviňující výraz a potom se pochybovačně ušklíbl.

„Možná to není...“

Těchto několik slov stačilo, aby pootevřenými dveřmi vpustil do své kanceláře ty nejzatumenější spekulace. To jsem odmítala.

„Poslyšte, žila jsem s Davidem několik měsíců. Na vlastní oči jsem viděla jeho doklady. Můžu vás ujistit, že se narodil 5. ledna 1970. Tedy rok a půl po svém starším bratrovi. Žádný zázrak se nekoná.“

„Dobře, dobře, dobře. Když to říkáte...“

„Říkám to!“ skoro jsem štekla a jen obtížně jsem ovládala své emoce.

„Jen jsem vás chtěl ušetřit nějakého nepříjemného překvapení... Například co se týče nového dědictví.“

Podarilo se mi potlačit silné podráždění a zmírnit strohost svých slov.

„Já si celou tuhle situaci vyřeším sama, děkuji.“

„To jsem rád...“

„Já taky...“

„Takže to uzavřeme s tím, že když budete chtít, vaši budoucí akvizici zařadíme do seznamu vašeho majetku ještě před podepsáním předmanželské smlouvy. Je to tak?“

Chvilí jsem zůstala mlčky sedět, abych zamaskovala nejistotu, kterou jsem v sobě najednou ucítila.

„Je to tak, slečno?“

„Já... já nevím. Uvidíme, až najdu ten zmiňovaný byt.“

Zachvěla jsem se. Nevěřila jsem vlastnímu sluchu, že taková slova vyšla z mých úst, která o několik dnů dřív v rostlinném kokonu Malmaisonu líbala Louise, jeho tělo, jeho pohlaví a celou jeho duši. Už to bylo dávno, kdy jsme spolu vykvetli... Při této myšlence mě zasvědilo tetování, až jsem se bolestí lehce ušklíbla.

Ačkoliv má odpověď potvrdila mé rozhodnutí, byla natolik dvojnásobná, aby notář věděl, že do mě svým zjištěním zasel jisté pochybnosti. Přesto jsem nenašla žádný jiný protijed než odmítnutí.

Notář s diskrétním úsměvem přisvědčil. Já jsem v něm však viděla náznak výsměchu, který nedokázal tak úplně skrýt za svou profesionálně lhostejnou tvář.

Když mě odvedl do vedlejší kanceláře, kde na mě čekala překvapivě mladá a elegantní asistentka, doktor Whurman mi položil ruku na rameno a svůj stisk doprovodil poslední radou, která zněla až příliš otcovsky.

„Máte pravdu, že nechcete nic uspěchat. Nechte si čas na rozmyšlenou... Času na výchozí pátrání není nikdy dost.“

Mluvil o mém budoucím bytě? Nebo o minulosti bratrů Barletových ve chvíli, kdy jsem se měla provdat za staršího z nich?

Ještě jsem v duchu uvažovala o dvojnásobnosti jeho tirády, když on už zmizel ve svém brlohu jako krab zasunující se pod skálu.

Náš mozek našťěstí konstantně vykonává práci podobající se filmovému střihači. Postupuje v křivkách. A tak se v našich vzpomínkách střídají kritické okamžiky s velmi intenzivními prožitky, které mažou naše obyčejné denní zážitky.

Ten 15. květen byl jeden z těch zázračných dnů, kdy se silné zážitky sdružují. Nic nedokázalo zadržet běh věcí, které mě zavedly z kanceláře doktora Whurmana do této kvetoucí haly okořeněné vším možným. Kolem 12. hodiny jsem se ocitla v půvabném hotýlku u Port Dorée, vedeném dvěma Angličankami, stejně příjemnými jako celý jejich podnik.

„Dobrý den. Čekají mě v pokoji číslo patnáct.“

„Patnáct...“ potvrdila nakrátko ostříhaná brunetka se silným anglickým přízvukem. „Ano, váš přítel už přišel. Je to v prvním patře.“

O Sophiiních schůzkách naslepo s anonymním klientem, na něž chodila už několik měsíců, jsem Louisovi vyprávěla během našich líných odpolední v Josephinině pokoji. Hrozně mi to vrtalo hlavou. I Louise překvapilo, že se s ní muž dál schází i přesto, že Krásky noci, eskortní agentura, díky které se seznámili, už oficiálně ukončila svou činnost.

To, co pro moji přítelkyni bylo zpočátku jen poněkud pikantním dobrodružstvím, přerušujícím každodennost jejich činností, se časem stalo posedlostí. A kdyby jí neznámý několikrát nepohrozil, že definitivně zmizí, určitě by se ho pokusila demaskovat a pustit do tmavého pokoje, v němž ukrývali své tajné zvyky, trochu světla. Od té doby muž se sexy jahodovým nebo malinovým parfémem pronásledoval tak silně její libido, už beztoho navyklé na bezuzdné scénáře, že mi o něm vyprávěla celé hodiny a neustále oddalovala okamžik, kdy si něco začne s Fredem. Mého bývalého milence tím hrozně trápila.

„Jsi tady?“ zašeptala jsem, když jsem otevřela druhé dveře vedoucí do pokoje číslo patnáct.

Podmínky *sine qua non* těchto fantazií byly následující: vejít do pokoje, nevidět a nebýt viděn a celou dobu nechat pokoj zahalený ve tmě. Pouze pokoje vybavené dvojitými dveřmi, kdy po dveřích vedoucích na chodbu následovala krátká chodbička a za nimi další dveře, umožňovaly kontrolovat, aby tam skutečně byla tma, ačkoliv k porušení těchto pravidel docházelo jen velmi zřídka.

Začala jsem tedy hledat hotel, který by tyto požadavky splňoval, i když nic nás nenutilo milovat se jinde než v našem milovaném Hotelu des Charmes, daleko od našeho domova.

„Pojď...“ zašeptal z rohu naproti oknu.

Ne, tak to není, už si vzpomínám. Nic takového neřekl. Naopak, až maniakálně se snažil mezi námi udržet iluzi anonymity. Z toho důvodu vůbec nemluvil. Ten den se ani nenavoněl svou obvyklou toaletní vodou. Měla jsem ho poznat jen podle dotyků jeho rukou a měla jsem těmto dotykům naprosto důvěřovat. Nic jiného nemohlo potvrdit, že se v té absolutní tmě nachází skutečně on.

Mlčela jsem stejně jako on. Sotva jsem dokázala rozeznat jeho stín vedle postele. Ani se nepohnul. Za tu dobu, co na mě čekal, si jeho oči musely zvyknout na tmu, protože jsem cítila, jak pohledem sleduje mou postavu, když jsem mu kráčela vstříc. Beze slova jsem se svlékla, a jak jsem odkládala jednu věc po druhé, dávala jsem pozor, abych to neuspěchala a abych respektovala tu bublinu tmy, jež se mezi námi vznášela. Beze slova jsem si lehla na postel, kterou předtím rozestlal, a zůstala jsem ležet. Napínala jsem uši i nos.

Podle jemného zašustění kůže, lehkého a hedvábného zvuku, jenž se ozval, když roztáhl nohy, jsem usoudila, že je také nahý. Potom se v místnosti ozvaly další drobné zvuky: krátké a rychlé oddychování, výraznější tření, do něhož se občas ozvalo vlhké zamlaskání. Poznala jsem, že už je vzrušený a že má mokrý žalud. Slyšet ho, jak masturbuje, a nevidět ho, nesmět se ho dotknout, mi připadalo jako to nejdělikátnější pozvání. To, co člověku připadá někdy příliš syrové nebo příliš jasné, když vidí, se teď proměnilo v spoluúčastný balet, v němž každý ze smyslů měl svůj protějšek, na chvíli oddělený a čekající, až se zase spojí. Hra kočky s myší.

Díky tomu jsem poprvé slyšela věci, které jsem doposud vnímala jen očima. Jak si přetahuje předkožku přes žalud a jak ji zase vrací do původní polohy. Slyšela jsem, jak se mu bolestně napíná uzdička a jak při tom vždycky krátce zasténá. Slyšela jsem, jak si mezi pootevřenými rty sliní špičky prstů a jak to zamlaská, když pak do nich vezme rudofialovou hlavu svého křečovitě se napínajícího údu.

Můj nos i přes vzdálenost, kterou jsme mezi sebou udržovali, ucítil vůni jeho pohlaví, jehož touha zrála každým novým pohybem a jehož silnější a ostřejší buket oznamoval bezprostřední příchod rozkoše.

Nečekala jsem na žádný příkaz, abych se sama začala hladit a abych široce roztáhla nohy. Teď jsem se nemusela skrývat jeho poněkud neomaleným inkvizitorským očím. Vždycky mi bylo trochu nepříjemné vystavit se takovému pohledu, ale teď jsem si to mohla užít bez jakýchkoliv zábran. Mohla jsem si hladit zevní rodidla širokým krouživým pohybem. Mohla jsem štípat naběhlou

špičku poštváčku a nemusela jsem se bát, že to po mně začne dělat on a bude si přitom počínat mnohem nešikovněji. Mohla jsem si strkat do mokré kundičky velitelsky a dobyvačně tři prsty najednou a nemusela jsem se bát, že ho najednou přemůže touha a že to bude považovat za výzvu. Ano, chtěla jsem být naplněná. Ano, jím. Ale až budu chtít já. Nechtěla jsem k této něžné předešle nic přidávat. Hlavně nepřestávat, zůstat omámená vůní našich pohlaví, jejichž jemnými nuancemi byl nasycený okolní vzruch.

Nešikovný náraz jeho žaludu do mého obličejě přerušil mé hlazení. Nezlobila jsem se, spíš mě to překvapilo. Soustředila jsem se příliš na sebe a neslyšela jeho kroky, které se ke mně přiblížily po tlustém koberci. Necítila jsem ani jeho dech, jenž mi teď ve tmě zahalil krk, břicho a ňadra jako ten nejjemnější závoj.

Nastavila jsem ústa, pootevřela rty a vyplázla jazyk jako neviditelné čidlo. Jeho špičkou jsem se lehce dotkla ztopořeného pyje, jednou, pak podruhé. Dusila jsem se touhou, a když se nedopatřením dotkl mých zubů, měla jsem chuť se do něj zakousnout dřív, než mi jediným pohybem vklouzne hluboko do krku a než začneme oba sténat. Cítili jsme se nádherně, protože se nám ulevilo, když jsme v té nekonečné tmě navázali kontakt mezi našimi dvěma odloučenými planetami.

Nechala jsem ho chvíli klouzat v ústech tam a zpátky. Někdy vnikl příliš hluboko, takže se mi až zvedl žaludek, ale to mi nevadilo. Zbožňovala jsem tu chvíli, kdy jsem cítila, jak se zvětšuje, ještě a ještě, až jsem se v duchu ptala, jak obrovských rozměrů je schopen dosáhnout. Moje moc spočívala v jeho údu, který jsem byla schopná nafukovat jako míč. Představoval neustále se rozpínající

vesmír rozkoše. A v tomto prostoru jsem byla královnou, jedinou, která je mu tuto věčnost schopná nabídnout.

Když jeho žerdí proběhly první křeče a když se zachvěl žalud, ze všech sil jsem ho popadla za boky a zápasila s ním, aby se ode mne reflexivně neodtáhl. Chtěla jsem, aby se mi vystříkal do krku, chtěla jsem vypít jeho Mléčnou dráhu, chtěla jsem, aby mě zavlažil svým kosmickým deštěm. Pochopil mé gesto, ale nepodřídil se mu, ale vrazil mi úd ještě hlouběji do hrdla a vůbec mě nešetřil. K tomu navíc strčil ukazováček do mé vroucí štěrbinky. Zkoordinovali jsme naše pohyby a nepotřebovali jsme se přitom na sebe dívat. Spolehli jsme se na nadpřirozené síly, které nás vedly, a naše mlčení nepokazila žádná falešná nota.

Volnou rukou jsem sjela od svého rozžhaveného meteoritu – nad tímhle obrazem jsem se usmála – k jeho šourku, jenž mi rytmičky bušil do brady, a potom až k černé díře jeho zadku a jeden světelný rok před naším společným orgasmem jsem do něj strčila ukazováček. Louis vděčně vykřikl.

Myslím, že to bylo vůbec poprvé, kdy ho moje kundička postříkala. Velký výstřik bezbarvé tekutiny mu zalil ruku a pod ní prostěradlo. Moje rodidla se tak křečovitě sevřela, že mu na chvílku ukazováček uvěznila. Když jsem ho potom konečně pustila, mohl i on dlouhými záškuby vystříkat bílou a palčivou tekutinu a zaplnit mou sliznici lásky slanou a lepkavou rozkoší. Všechnu jsem ji vypila jako nektar. Dokonce jsem mlaskla jazykem, abych si ji vychutnala.

Potom jsme se svalili na potřísněnou postel a drželi se za naše intimní místa jako šťastní majitelé kousku nebe.

5.

18. května 2010

Spojení posvátným svazkem tetování.

To jsme teď s Louisem byli, navíc spojení řetězy smyslnosti, které nás svíraly víc a víc. Ano, pro předehtu našeho svazku jsem těmto řetězům dávala přednost před prstenem. Jak si možná vzpomínáte, snubní prsteny se mi dodneška nepodařilo navléknout...

Mimochodem, nechal David znovu upravit pro Alici Hortensin prsten, původně určený mně? Přiznávám, že mě tahle představa pronásledovala a nutkala mě prohlížet bulvární časopisy a hledat fotku, na níž by byla vidět Alicina levá ruka. Ale když jsem ji našla, připadalo mi, že na prsteníčku nic nemá. Zvláštní. Nebo jí možná chtěl David prsten navléknout až během oficiálnějšího obřadu, než bylo to jejich směšné video. Samozřejmě za účasti novinářů a paparazziů.

Večer po naší anonymní schůzce jsem dlouho váhala, jestli mám z Louise vymámit přiznání o té anomálii, na kterou mě upozornil doktor Whurman. Určitě to nic není, jenom hloupost... Jenomže stejně jsem na to nepřestávala myslet. Otevřít toto téma dva dny před jeho narozeninami bylo snadné... a tak lákavé. Nakonec jsem

tomu hloupě podlehla. Zvědavost nás zabíjí, pokud z ní ovšem nezešílíme.

„Květen 1968... To není obyčejné datum narození,“ řekla jsem jakoby mimochodem.

Jako každý rok i letos tisk předpovídal sociálně orientované jaro hodné slavného roku a politici a odboráři napříč politickým spektrem se dohadovali o možnosti vzniku podobných událostí a o jejich potenciálních následcích. V televizi právě jeden z nich na toto téma kázal. Louis pořad sledoval jedním očkem a četl si přitom nějakou uměleckou revui.

„Jo... Ale v roce 1968 se nás musela narodit spousta, a několik desítek tisíc se určitě narodilo i v květnu. Nejsem jediný svého druhu.“

„Samozřejmě... Ale všichni o svém narození nemohou vyprávět tak pikantní historky.“

18. května 1968 už stávky trvaly tři měsíce a u pump se nedala sehnat ani kapka benzínu. Protože André Barlet neměl auto s plnou nádrží a nesehnal taxíka, zabavil šlapací trojkolku, která se používala na rozvoz jím vydávaných novin a odvezl na ní Hortense do nemocnice. A na stejné tříkolce o osmačtyřicet hodin později přivezl manželku s dítětem zpátky domů a cestou ho sledovaly závistivé pohledy Pařížanů, kteří museli chodit pěšky. Byla to tak burleskní podívaná, že sousedi vytáhli fotoaparáty a tuhle scénu zvěčnili. Epizoda zůstala uložena v rodinné paměti jako jeden z příběhů, který se vyprávěl při každé nudné rodinné sešlosti.

„Možná to opravdu není tak běžné,“ připustil Louis.

„Podívej se například na Davida...“ řekla jsem umíněně.

„A co s ním?“

„Myslím, že si nikdo nepamatuje nějakou zábavnou historku o jeho narození v lednu roku 1969.“

Protože nereagoval, okamžitě jsem pokračovala.

„Leden 1969 musel být úplně obyčejný měsíc. Hlavně pátého, čtyři dny po oslavách nového roku.“

Louis pokračoval v četbě a opravil mě možná až s příliš ovládaným klidem.

„Leden 1970. Ne 1969. David se narodil 5. ledna 1970,“ zdůraznil svým kovovým hlasem.

Dál si četl, ale přesto bych přísahala, že vůbec nehýbe očima a že hledí do prázdna.

„1969, jsi si jistý?“

„Ano. David se narodil 5. ledna 1970. Přece znám datum narození svého bratra.“

Jeho samozřejmý tón mě přesvědčil jen napůl. Ano, pochopitelně, v zásadě se na tom nedalo nic popřít.

Ale zbytečně bych dál pokračovala ve frontálním útoku. Viděla jsem, že v tuto chvíli se víc nedozvím.

„Ano, vlastně 1969 nebo 1970... Vždyť je to jedno,“ řekla jsem, abych situaci odlehčila.

„Jedno to není.“

Vskočil, odhodil časopis na nízký stolek, a aniž mi dal šanci pokračovat, žertovným tónem se zeptal:

„Poslyšte, slečno historičko, víš, kde je náš zápisník?“

Jeho otázka přerušila tok mých myšlenek – to tím bezpochyby sledoval – a já nenašla nic lepšího, než že jsem odpověděla:

„V našem pokoji, ne?“

„Právě že ne. Před chvílí jsem ho hledal a nikde v domě není.“

Ještě jsem si úplně nezvykla na termín domov, naší novou soukromou rezidenci se přece stal palác. Dům. Šípková Růženka říkala o svém zámku: „Když porazíte draka, chlapi, vejdete do domu.“

Z uzavřeného, ale pohodlného, sympatického a útulného prostoru, jehož každý kout byl přesycený našimi vášněmi, jsme se přestěhovali do obrovitého domu, jemuž sice nechyběla duše, ale v němž už dávno nekoloval život. Příliš dávno.

„Když jsme se stěhovali z Hotelu des Charmes, neříkal jsi snad, že se o něj postaráš?“

Nerada jsem mu cokoliv vyčítala, ale vzpomínala jsem si naprosto přesně, že na tomhle jsme se spolu domluvili.

„To ano. Jen nevím, jestli jsem ho náhodou nenechal v pokoji číslo jedna.“

„Ach... Tak já pro něj zajdu.“

„Výborně,“ přisvědčil. „Jestli chceš, zatím můžeme používat volně vložené listy.“

„Dobře. Ale myslela jsem, že do něj chceš psát hlavně ty.“

Nestanovili jsme si žádná pravidla. Nebyla zapotřebí. Dokud jsme žili v dvaceti nebo v pětadvaceti metrech čtverečních pokoje číslo jedna, zápisník jsme brali do rukou oba, jak při našem skotačení, tak při odpočinku nebo když jsme se občas rozhodli uklidit. Nemuseli jsme nic plánovat a oba jsme do něj mohli psát kdykoliv a jakkoliv se nám zlíbilo. Do kroužkovaného zápisníku jsme okamžitě jeden nebo druhý nebo oba najednou zapisovali události nebo sdílené pocity

„Chtěl jsem si spíš nějaké pasáže přečíst...“

Někdy jsme to dělali.

„Ano...? A proč?“

Přistoupil ke mně, vzal mě pevně do náruče, přitiskl naše tetovaná břicha k sobě a pohledem se vpil do mých očí.

„Protože mě nadchly vaše nedávné manévry, slečno.“

Naše zasnuby na zámku Malmaison se mu líbily, a bezpochyby také naše anonymní schůzka. Mohla jsem to vyčíst z jeho zdrženlivého úsměvu, který se nikdy úplně nerozvinul, jako by mu v tom bránilo cosi kyselého. Uvnitř jsem ovšem jásama, že jsem nad ním dokázala získat takovou výhodu.

„A mám chuť konfrontovat dnešní Elle s tou předcházející.“

„A to ještě nevíš, jaká bude zítra,“ odpověděla jsem tajemně.

Naklonila jsem hlavu doprava, jako kdybych mu chtěla nabídnout k polibku svůj krk, ale spíš jsem mířila na pravou stranu jeho hrdla, tam, kde mu Stéphané vytetovala rudou růži. Hrozně ráda jsem ho líbala na tetování. Měla jsem pocit, že se z něj mohu napojit, a naopak, že mohu do vytetovaných motivů vdechnout trochu života.

„Hm... ty na mě něco chystáš.“

Tahle hra nebyla bezdůvodná. Bylo 16. května, za dva dny mu tedy mělo být dvačtyřicet. V mých slovech vycítil zcela jasný příslib a nepotřeboval k tomu žádné vysvětlující titulky.

„To doufám! Ale můžeš mě celé ty dva zbývající dny mučit, stejně ti nic neřeknu, drahý.“

„Jen dva dny?“ zeptal se vesele a kousl mě do krku.

„Au!“

Vám můžu prozradit, že dárek, který jsem pro něj s Ysiamovou pomocí připravovala, byl vlastně pokračováním naší květinové noci. Její městskou verzí. Na noc z 18. na 19. května jsem objednala všechny pokoje v Hotelu des Charmes a plánovala jsem, že během ní prozkoumáme každý z nich a že každý se stane ztělesněním nějaké nové mužské fantazie... Každopádně takové, jaké jsem v Louisově psyché vytušila.

Ale dřív než vyčerpám touhy svého milence a budoucího manžela, chtěla jsem si ověřit, nakolik mi ta chimérická galerie umožní rozvinout ty moje. Uspokojím ho jen v takové míře, v jaké se mi bude dostávat pohonných hmot mých vlastních fantazií. Ocení takový vývoj? Spatříňadro čarodějnické učednice sexu ve stínu mistra?

Když jsem s Louisem, ve večerním obleku, došla k výkladní skříni Sauvageovy galerie, překvapilo mě, že je v ní tma. Do rue de Sévigné zírala jen řada zhasnutých obrazovek a nabízela pohled na zoufalou šed' kolemjdoucím, kteří ji lhostejně míjeli.

„Tak tohle je ta skandální expozice tvého chráněnce? Zhasnuté obrazovky?“

„Bud' trpělivá...“

Vtáhl mě dovnitř, kde Alban Sauvage, stejně mnohomluvný a přívětivý jako v mých vzpomínkách, stále tak holohlavý a vousatý, ale s novými módními brýlemi, neskrýval horečnaté vzrušení.

„To bude tr-hák, přátelé! Trhák! Z ministrova sekretariátu mi sdělili, že se sem přijde podívat sám ministr. A bude tady absolutně všechen tisk. Zastaví se dokonce i korespondent *Time Magazine* ve Francii.“

Dav zvědavců byl ještě řídký, a co se týkalo mě, pořád ještě jsem nedokázala uhodnout téma výstavy. Na bílých stěnách viselo ještě víc monitorů než ve výloze. I tyhle však byly zhasnuté. Jediná věc, která je odlišovala od obrazovek ve výkladní skříni, byly nápisy, umístěné nad každou z nich a označující nějaké světové město: Londýn, Tokio, Sydney, San Francisco, Rio, Moskva, Řím, Johannesburg, Šanghaj, Kalkata, Berlín, Stockholm a tak dále. „Výlučně reálný čas, web kamery...“ řekl mi David Garchey během inaugurace našeho paláce.

Takže to byl ten jeho velký nápad? Turistické pohledy na svět? Považuje nás za blázný?

„Holky jsou na místě?“ zeptal se Louis a držel mě přitom kolem pasu.

Ukázal na velkou černou oponu vzadu v galerii, za níž se dalo rozeznat malé jeviště.

„Ještě se doličují. Budou hotové tak za deset minut,“ informoval galerista.

„Výborně.“

„Bude tu představení?“ zeptala jsem. Moje zvědavost vzrostla.

„Něco takového...“

Louis všechny efekty založil na překvapení a já ho chápala. Současné umění, v podobě, v jaké ho obhajoval, vycházelo z elektrošoků. Šlo hlavně o to, aby byl divák šokován, a k tomu se používaly všechny možné prostředky. Teprve když se vzpamatoval, dokázal posbírat zbytek zdravého rozumu a rozšířovat kritiku společnosti, obsaženou v té konceptuální šlichtě.

„Ach! Ach!“ zvolal Alban a hlásil příchod skupiny návštěvníků. „Myslím, že přicházejí nové oběti. Můžeme servírovat kaši.“

Stálí návštěvníci vernisáží mají v sobě cosi jako radar. Vždycky je to tak. Jakmile se na stolech objeví občerstvení a ve štíhlých skleničkách se roztančí bublinky, šup, a jsou tady.

„Už přišel David?“

David Garchey byl samozřejmě hvězdou večera. Na něm závisel Louisův vstup do světa umění... A platilo to ovšem i opačně.

„Jestli není tady, pak na záchodě určitě zvrací vodku s džusem.“

„Běž pro něj, prosím.“

Mezi nově přichozími jsem spatřila Rebeccu Sibonyovou, šéfku eskortní agentury Krásky noci, k níž jsem po jistou dobu patřila. Její blondátá hříva zářila a štíhlá, skoro vyhublá postava, byla upnutá do nadčasového fialového kostýmku. Neviděly jsme se od té doby, kdy jsme se u ní se Sophií objevily jednou ráno vloni v červnu. Už tenkrát mi připadala jako z jiných časů. Nechala jsem Louise jeho povinností a vyšla jsem bývalé šéfce vstříc.

„Dobrý večer, Rebecca. Už je to dávno...“

„Je. A jsem ráda, když vidím, jak se znovu chystáš na manželství. Sluší ti to.“

Poklonu doprovodila pohledem na mé velmi přiléhavé čínské šaty, zdůrazňující přednosti mé postavy a šířku boků. Koupil mi je Louis právě pro tuto příležitost.

Já jsem si ovšem nemohla pomoci a v jejích slovech jsem cítila potlačovanou zlost, protože si dávno přede mnou snila, že to bude ona, kdo se za Louise provdá.

„Díky.“

Následovala nekonečná chvíle plná rozpaků, během níž mi proběhla hlavou řada obrazů. Vzpomněla jsem si zejména na to,

jak důvěrně mluvila s Louisem na té pirátské nahrávce, kterou z jejich telefonického rozhovoru pořídil Fred. „Můj Lou. Víš, že jsem tu pro tebe, můj Lou. Celá.“ A dnes večer stojí znovu tady, po jeho boku.

Od té doby jsem se často v duchu vracela ke slovům, která během toho rozhovoru použila. Ráda bych uvěřila, že v nich nebyla ani stopa po nějaké dvojsmyslnosti. Louis prostě nejprve hrál Davidovu hru, potom se do mě upřímně zamiloval a s pomocí staré kamarádky udělal všechno, aby mě od svatby s bratrem odvrátil. Jenomže tohle vysvětlení při dalších zjištěních neobstálo. Byla jsem dvojnicí Aurory, jejich společné lásky z mládí. Od té doby... Prostě jsem se tímhle přestala trápit. Vždyť to je jedno, ne? Copak jsem od té doby nežila s jediným mužem, kterého jsem kdy milovala?

„Víš, co pro nás chystají?“ zeptala se Rebecca.

Ukázala na zhasnuté obrazovky, které nás obklopovaly ze všech stran. V tu chvíli se rozsvítily, jako kdyby nějaké skryté ucho čekalo právě na tento signál. Nejdřív se objevil nějaký bod, pak následovaly zmatené obrazy, z nichž se dalo poznat, že je snímají webkamery po celém světě. Potom se objevily záběry kalhotek, slipů, trenýrek nebo tang, pubického ochlupení nejrůznějších barev a hustoty a kůže odlišných barev.

Po několika vteřinách nebylo o skutečném námětu výstavy žádných pochyb. Kamery detailně zabíraly v přímém přenosu asi čtyřicet pohlavních orgánů obou pohlaví, všechny starší, originální a různě promíchané.

Nejprekvapivější bylo, že z každé obrazovky vedl barevný kabel, spojoval se s ostatními a ty se pak rozbíhaly po stropě jako strakatá

chapadla. Směřovaly do zadní části galerie a mizely za oponou, která pořád ještě zakrývala malé jeviště.

„Dobrý večer, vítám vás v galerii Albana Sauvage a Louise Barleta.“

Tím můj partner oficiálně vstoupil do nejuzavřenějšího a nejsnobštějšího klubu zeměkoule, do klubu galeristů současného umění.

Alban se tvářil velmi spokojeně, když si vzal mikrofon a začal procházet mezi lidmi, jejichž počet se očividně rozrostl.

„Jsmo šťastní, že vás tu spolu s Louisem můžeme dnes večer přivítat na nové výstavě Davida Garcheyho, která se jmenuje *Permanentní sex*.“

Potom ze sebe několik minut chrлил filozoficko-konceptuální galimatyáš, stejně seriózní, jako by oznamoval svatbu nějakého anglického prince s rockovou zpěvačkou, a nakonec předal mikrofon umělci, bílému jako papír, jenž se vynořil odnikud.

Kluk si ho vzal, otočil se zády k divákům a oslovil obrazovky, jako by to byly fyzické postavy.

„Ok, *touch yourselves, please*. Dotýkejte se, prosím.“

Synchronizovaně jako v baletu se objevily ruce a zaměřily ke svým nahým pohlavním orgánům.

„Now... *go jerk off*,“ pobídl je David Garchey. „Hladte se.“

Synchronizovaně jako předtím začali všichni masturbovat. Teprve v tu chvíli jsem si všimla, že je tam stejný počet mužů a žen a že se na obrazovkách střídají, vždycky jeden muž, pak jedna žena a tak dál, jako kdyby dodržovali pravidla slušného chování u stolu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.